

MAGYAR CSERIKÉSZ

SZERKESZTI:

Dr. KOSZTERSZITZ JÓZSEF

XV. ÉVF. 1. SZ. 1934 JANUÁR 1.

Ára 50 fillér

A GAZDASÁGI HIVATALBAN KAPHATÓ KIADVÁNYOK ÁRJEGYZÉKE:

Cserkészpróbák:

Temesy: Cserkészkönyv. VIII. kiadás	P	2.—
— Magyarország története	1.—	1.—
Dr. Fodor: Magyarország földrajza	—24	—24
Bödy: A magyar zászló, címerek, szentkorona és koronázási jelvények	—80	—80
A mi törvényünk	—20	—20

Különpróbák:

Különpróbák, ötven különpróba rajza és leírása	—50
Vezetőtiszti Testület: Térképészet	—80
Krisz: Kerékpározás	1.—
Öveges: Időjárás és időhatározás	—90
Vezetőtiszti Testület: Céllovészet	—60
— Gépkezelés	—60
Erzbrucker—Sztrilich: Vízicserkészés	1.20
Dr. Mócsy—Dr. Sztrilich: A cserkészsegélynyújtás kis kátéja, V. kiadás	—20
Jánosy A.—Jánosy I.: Famunkák, I.	1.20
Liptai János: Jamboree főzési receptek	—60
Wittvinds: Csónakok kezelése és javítása	—30
Dr. Bátori József: Cserkészszellem a vízen	—50
Simó: Vízrendészeti ismeretek	—40

Gyakorlati cserkészés:

Sztrilich: Táborozási könyv, II. kiadás	2.—
Hunyady: Tábori szakácskönyv	1.50
Nagy Főnök: Vadászósvényen	1.20
Bánlaky—Hesz—Sztrilich: Játékoskönyv	1.20
Spielenberg: Magyar cserkész daloskönyve	1.20
Bárdos: 101 magyar népdal	1.50
Jamboree iroda: Nézem az eget, nóták	—04
Karácsonyi: Regős káté	—60
Leopold Zimmermann: Bilder-Spiel	3.50
Spielhandbuch 1.	3.—
„ 2.	2.50
„ 3.	3.—
„ 4.	3.—
„ 6.	3.—
Vezetőtiszti Testület: Hajítás	—30
— Repülés	1.—

Vezetői-könyvek:

Major: Az ős megteremtése	1.—
— Az ős élete	1.—
R. E. Philipps: Az ősri rendszer és a tíz törvény	1.—

Sztrilich: A gyakorlati ősvezető	P	1.—
— Csapatmenetrend	—50	—50
— Táborozási menetrend. I.	—50	—50
— Táborozási menetrend. II. A táborvezetés	—50	—50
Faragó: Az öregcserkész útjain	3.—	3.—
— A kisfiú és a cserkész	1.40	1.40
Faragó E.: Cserkészpródkönyv	1.20	1.20
Baden Powel: Pfadfinder	3.—	3.—
— Pfadfinderführer	3.50	3.50

Költemények, színdarabok, regények és elbeszélések:

B. P.: A boldogulás ösvényein	4.—
Dr. Radványi: Színdarabok	—60
Koszter Atya: Mesélnek a kulisszák	1.20
Sík: A magyar fiú szavalókönyve. Kötve P. S.—, füzve	6.—
Vezetőtiszti Testület: Vitézi tertek	1.—
Radványi: Napsugárleventék	1.20
E. T. Seton: Két kis vadóc	2.70
— Erdőlakók	2.70
— Rolf	2.20
Farkas: Hadak útján	—96
Koszter Atya: A pszichofutballisták	1.—
Harangi: Robinson unokái	1.50
Temesy: Elni!	2.70
— Győzni!	3.—

Szabályzatok:

Kiképzési szabályzat, 1932.	—50
Cserkész ruházati szabályzat, 1931.	—60
Gyakorlati szabályzat, 1928.	—60
Cserkészvezetők képzési, megbízási és igazolási szabályzata	—30
A M. Cs. Sz. fegyelmi bíróságainak szervezési és eljárási szabályzatai	—60
Kiscserkész szabályzat	—16
Táborozási szabályzat	—60
Stanoilovic: A cserkészjáték szabályzata	—40

Egyéb kiadványok:

Jamboree-iroda: Beszámoló a IV. Világjamboreeről	—80
v. Faragó E.: Jó munkát	—50
Gerritsen Vilmos: Farkaskölykök könyve	1.—
Hermann: Kopenhágai Jamboree	2.40
Sík és Zsembery: Nemzeti nagytábor emlékkönyve	2.40
A Magyar Cserkészszövetség legutóbbi évei	1.50
Kosch: Cserkészúton Angliában	2.20
1930. évi cserkésznapár	1.20
1931. évi cserkésznapár	1.20
The World Jamboree, 1929	10.—
10 törvény levelezőlap 1. sorozat (10 drb.)	—80
Márton L.: Jambore levelezőlap-sorozat (22 féle) darabonként	—10

Könyvrendelések esetén a portó a rendelőt terheli.

ENRILO-nak

a kitűnő szomjcsillapítónak, egyetlen kulacsból sem szabad hiányoznia.

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital, mely különösen hosszabb túráknál nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

Kizárólagosan honi nyersanyagokból gyártja

a FRANCK HENRIK FIAI RT.
nagykanizsai és mosonszentjánosi hazai gyárában.

MAGYAR CSERKÉSZ

Szerkeszti:

Dr. Koszterszitz József

XV. évf. 1. sz.

1934 január 1

Ára 50 fillér

Motto:

Köszöntünk reményekkel teljes újesztendő!

Tik-tak, tik-tak...

Csendesen jár, ketyeg az óra. Tik-tak ...
Körülötte, mellette rohan az élet. Tik-tak ...

Emberek jönnek és elmennek messzire a végtelenbe. Tik-tak ... Valahol sírnak: meghalt egy édesapa. Tik-tak ... Mellette egy másik házban örülnek: új, kicsi ember született a világra. Tik-tak ... Küzdenek férfiak nehéz kenyérharcban. Édesanyák puha keze mosolygós gyermekek fejét simogatja. Kis diák a leckéje fölé hajolva, rágja a ceruza végét. Borzas ínas a műhelyt söprögeti. Gyónatószékekben ülve, lelkeket ment a pap. Szép szál fiú az örsét vezeti cserkész-jómunkára. Törtetések, sikerek, örömök, könnyek. S jár az óra: tik-tak, tik-tak ...

Hallgatom. Jár és méri az időt. Az én időmet. Minden tik-kel, minden tak-kal egyet léptem előre az örökkévalóság felé. Soha vissza nem érhetnek hozzám a lepergett másodpercek, amelyeket megmértem, megszámlált az óra.

Volt idő, amikor nem volt még óra, nem mérte az időt. Volt idő, amikor a házam sem volt; helyén sűrű erdő-rengetegben török-magyar hadak véres csatát vívtak. Még előbb a büszke rómaiak tábora állt a helyén. Még előbb névtelen ősember kőbaltával hajtotta a vadat. Még előbb nem volt erdő sem, nem volt a hegy és nem volt a Föld. A kezdet kezdetén állt a Végtelen, nézte a Jövőt.

Lesz idő, — ki tudja, talán nemsokára, — hogy én újra nem leszek. És jár az óra: tik-tak. Évek múlnak, elfelejtik a nevemet is. Új emberek jönnek, új országok, történelmek. És elmúlik a Föld, elmúlik a nap, csillag, el a világ. És áll a Végtelen a mindenek végén, nézi a Multat.

Áll a Végtelen, az Isten. Kezéből zuhatagoz az Idő folyama. Nézi, amint rohannak évmilliók, ezredek, századok ... Az időfolyam egy bizonyos pontján hirtelen megjelenik az én kicsi életem is; egy szemvillantásig: harminc évig, vagy ötvenig, vagy kilencvenig együtt fut az idővel, aztán eltűnik. Micsoda az én életem a Végtelenhez mérve!

Áll az óra és számolja a másodperceket: tik-tak ... És tudom, hogy Isten, aki az Idő s az Élet zuhogó áradatát a kezéből folytatja, megszámlálja és megméri minden kicsi másodpercét az én életemnek. És amilyenek találja, olyan lesz számomra az örökkévalóság. Óriási a másodpercek felelőssége!

Ketyeg az óra, méri az időt. Tik-tak, tik-tak ... És lassan mozog előre a naptár, tépegetem a lepergett napokat. Karácsonyt letéptem, Szilveszter felé nyúlok. Jár az óra: tik-tak. És közben észrevétlenül eltűnt az 1933-as esztendő, új évre virradtunk. Tik-tak. Ki tudja, talán még a „tik“ az óévbe esett, a „tak“ pedig már az első dobbanása volt az új esztendőnek! Olyan észrevétlenül fonódnak egymásba az évek! Nagy folyam az Idő, megállás nélkül, szakadatlan ömlik.

Az új esztendőtől azt várom, hogy hozza, hömpölygesse tovább a másodpercek végnélküli sorát ... És azt fogadom, hogy éber leszek, és a szakadatlan ömlő idő-folyamra ráhízmem a magam életének kis és nagy eseményeit, és bennük sok-sok jóságot, szépet, értéket, erőt, sikert. Mert ha az életem kicsi felvillanás is csak a végeszakadatlan idő-zuhatatagban, mégis minden gondolatom, szavam, tettem kinő ebből az anyag- és idő-keretből és belenő a végtelenbe, hiszen Isten áll és néz engem és minden tettemet a végtelenség mértékével méri. Azt akarom, hogy az új esztendő 365 fokos hatalmas lépcső legyen számomra: újabb lépcső az örökkévaló boldogság felé.

Ebben segíts, ehhez adj erőt, kegyelmet, nagy Isten!
Igy kérek én tőled boldog új esztendőt!

Koszter atya.

A kínai újév

A nagy birodalom egyetlen ünnepe.

Kínában az elmúlt évben lefolyt harcok színteréről az a kissé furcsán hangzó hír érkezett hozzánk, hogy Sanghájban, a kínai városrésznek, a teljesen romokban heverő Csapejnek hetekig tartó bombáztatása alatt egyszer sem volt olyan erős az ágyúdörgés és a város sohasem volt olyan sűrű löporfüstbe burkolva, mint azon a napon, mikor végre a japán ágyúk és repülőbombák elhallgattak. A harcok megszűnte után ugyanis a kínaiak első dolga az volt, hogy az újévnek, a háborús állapot következtében elmaradt megünneplését pótolják.

A kínai újesztendő körülbelül egy hónappal a mi újévünk után van és pedig minden rákövetkező évben tizenegy nappal korábban, csak szökőévekben 18—19 nappal később. Ennek a kissé zavarosnak tetsző időszámításnak megértéséhez tudni kell, hogy a kínai esztendő csak 12 holdhónapból áll. A kínai esztendő akkor fejeződik be, amikor a hold tizenkétszer megtette útját a föld körül s ezért rövidebb a mi esztendőnkénél. Az év ott csak 354, illetve 355 nappal áll s egyes hónapjai váltakozva 29, vagy 30 naposak. Minden hónap újholdkor kezdődik s újholdig tart. Ez nagyon kényelmes dolog s jóformán naptár sem kell a kínaiaknak, mert ha azt látja, hogy holdtölte van, tudja egyúttal azt is, hogy tizenötödike van. A holdhónapokból álló évnél azonban az a baj, hogy az évszakok mindjobban eltolódnának helyükről s éppen ennek megelőzésére a kínaiak, minden öt év alatt két ízben, egy-egy tizenháromnapos szökőévet szúrnak be. A szökőévben, mikor a május hónap eltellett, még egyszer elülről kezdik a májust s ezt a hónapot második május hónapnak hívják.

A kínai embernek az egész esztendőben csak egyetlen ünnepnapja van: újév napja. Ezt az ünnepet kivéve, mindennap nyitva van a kereskedő boltja, az iparos, a napszámos megszakitás és pihenés nélkül dolgozik egész éven át. El lehet képzelni, hogyan ünnepli azután meg ezt az egyetlen ünnepnapját. A legtöbb helyen egy egész hétig, de sok helyen 2—3 hétig is eltart az ünneplés, miaiatt persze zárva vannak az üzletek, a bankok, az újságok nem jelennek meg. Minden munka szünetel, de sok helyen meg utazni is igen nehéz ilyenkor.

Újév napja azonkívül minden kínainak a születésnapja is egyúttal. Újév napján mindenki egy évvel idősebb lesz, sőt az év utolsó estéjén született kis kínai már az újév első órájában egyszerűen két éves lesz, mivel kínai felfogás szerint már két esztendőbe pillantott be.

A kínainak újévkor eszébe jutnak istenei is, így elsősorban *Zau-vang*, a házitűzhely istensége. *Tien-lau-ye*, az égi öregapó újévkor küldi le ezeket a házi isteneket az egyes családokhoz. A nagykalapos, harcsabajuszú istenséget felkunkorodó orrú nemzecsizmában, karosszékben ülve ábrázolják s képe ott van minden házban, a tűz hely mellett falon. Onné nézi és figyel egész évben a családot, sőt a fazekakból felszálló illatokból még azt is „megtudja”, hogy mit főz és mit eszik a gondjaira bízott család. Az év végéig persze teljesen belepi a füst és korom, mert évközben bizony nem sokat törődnek vele. Csak az év végén, amikor tudjuk, hogy nemsokára felmegy az égbe, igyekeznek kedvében járni. Az esztendő utolsó hetében ünnepélyesen vesznek tőle búcsút, meggyújtják előtte a sok illatos füstölőpálcikát, térdreborulva homlokukkal érintik a földet s úgy kérik bocsánatát, amiért úgy be hagyták kormozódnival arra kérik, hogy valahogyan rosszat ne jelentsen a családról az égi öregapónak, sőt inkább arra kérik, hogy jó, védő istenséget küldjön megint nekik. Majd leszedik a képet s a házitűzhelyen elégetik. Tekintettel arra, hogy az út az égi hosszú, néhány veder vizet s néhány köteg szalmát is készítenek ki az udvaron az istenség lovai és öszvérei számára.

Nyomban azután megindul a házban a nagy takarítás. Van nagy porolás, súrolás és tisztogatás reggeltől estig. A tisztaságtól ragyogó ház minden zugát, ajtaját s ablakát teleragasztják ríktó piros papírlapokkal, melyekre a szerencsét jelentő „fu” szócska van tussal írva s utóljára ünnepélyesen felragasztják a falra az új háziistenség képét, nehogy éppen az újév előtti éjjelen, mikor még a rendesnél is nagyobb a szellemjárás, védelem nélkül maradjon a ház.

Az újév utolsó napjain a legtöbb kínai városban egész utcákat megtöltenek a hevenyészett sátrak és bódék s megindul bennük az évvégi vásár. Árunak ott régi kínai porcellán, bronzbálynokot és vázákat, ékszert, selymet, röviden: Kelet minden kin-

csét. A megszorult kereskedők vonulnak ki ilyenkor az áruikkal, mivel az 6-év utolsó napján éjjelig minden kínainak rendezni kell tartozását. Ez a nagy „kasszanap” Kínában. A hitelező ilyenkor reggeltől estig az adós nyakán ül és folyton zaklatja. Sok adós a zaklatás elől az öngyilkosságra menekül. Ha az adós éjjelig nem tudna fizetni, hitelezője sokszor borzasztó bosszút áll rajta. Betöri, vagy kiemeli háza ajtaját, hogy az ilyenkor különösen nagy számmal ott nyüzsgő gonosz szellemek szabadon betódulhassanak az adós házába.

Az utolsó délutánon egyre több piros palankint — gyaloghintót — vivő pirosruhás kulit látnak, ahogy ordítva nyitnak maguknak utat a tömegben. Ezek már újévi ajándékokat visznek. A kínai cukrászok az utcafelé nyitott üzleteikben gyúrnak, keverik és készítik mandulából, cukorból és rizslisztből az emberfejnyi újévi nyalánkságot. Amott gyönyörű virágokat árulnak; színes porcelláncserepekben. Az újévi ételmiszerpicakon alig lehet mozogni. Bambuszkosarakban viszik onnét haza a húst, halat, cápauszonyt, fecskefészket, a liliumgumót és a bambusz fiatal hajlását, meg száz más kínai nyalánkságot.

Délután ötkor, mintegy varázsütésre, egyszerre zárul be minden bolt, kezdetét veszi az újév megünneplése s megindul a hetedhét országra szóló rakétázás és puffogtatás. Nem hiába, hogy a kínaiak fedezték fel először a puskaport, de a kínai nem is tudna puskapor nélkül ellenni. Minden utcán véges-végi a magas, emeletes házak ereszen rudak merednek kifelé, végükről egészen le a járdáig lógnak, mint valami hatalmas kigyó, az apró, piros rakéták ezreivel karvastagon körülkötözött zsinórok, melyeknek felső végén jókora piros gömb van. Mintha vezényszóra történnék, egyszerre gyújtják meg valamennyinek alsó végén a kanócot s megkezdődik az egész városban a fülsiketítő pokoli zenebona. A piros rakéták ezrei robbannak és röpdönsnek a levegőben. Egy jó negyedóra alatt eléri a tűz fent a gömböt, mire hatalmas durranással szétrobban és százzszámra szórja ki magából le az utcára a süstörögve szanaszét ugrádozó és patogó tűzbékát. Sűrű löporfüst üli meg az egész várost. A tűzön csak egy-egy mindenre elszánt riksakuli vágat keresztül igazi halálmegvetéssel, csupán a szemeit védi az arca elé tartott papírlégyezőjével. Csakhamar bokáig gázolunk a füstölő papírfoszványban, mely hol itt, hol ott kap lángra. Odafele a tetőkre a sűrű kék füstben a kínai lobogók ezrei bontják ki szárnyaikat, megarányozva a lemenő nap sugaraitól.

A becsukott boltajtók hasadekain keresztül belátni a piros, hímzett selyemleplekkel feldíszített és felvirágozott üzletekbe, hol a nyalánkságtól görnyezedő piros selyemterítős, nagy kerek asztal körül ül az egész család. Fényben izzik az ösök oltára is, előtte az ösök szellemeinek van terítve s tálalva a pirinyó porcellántálalcskákon.

Újév reggelén megindul a nagy gratulálás. Csupa vidám arcot látni mindenfelé, mert újévkor senkinek sem szabad mogorva arcot mutatnia. A gyermekek az utcán főképp rakétákkal és kézi-bombákkal szórakoznak, míg a felnőttek bor, pezsgő, pipa és cigarettá mellett társasjátékot játszanak. A Budhatemplomok is tele vannak néppel. Mindenki jól van öltözve, vagy legalább is új papucs van a lábán. Akinek nincs jó ruhája, kölcsön vesz egyet újévre.

Újévkor a nagyobb városok utcáin megjelenik a rettenetesen hosszú kínai sárkány is és keresztül-kasul bejárja az egész várost. Pikkelyekkel fedett hosszú kigyótestében valami kétszáz kuli halad libasorban, ahogy a sárkány hasából kinyúló s a kövezetet taposó sok meztelen lábról megolvashatni. Valóságos százlábú szörnyeteg, óriási fejjel. Félemeletes szája nyitva van, láttatva éles fogaat, töknagyságú szemei erősen kidüllednek.

Ilyenkor vannak a nagy zarándoklatok is. Különösen Konfuciusnak a Santug tartománybeli Taisan-hegy tetején levő sírjához és templomaihoz zarándokolnak tízezerrel az emberek. A magas hegyre valami haterzer gránitlépcső vezet fel, melyeken sokan vezeklésből térdreállva mennek fel. A Taisant megjáró zarándokok kezében sárkányfejes zarándokbotot látnak. A botokat a szent hegy tetején árulják a boncok. Olyanféle ismertetőjel az, mint a zöld turbán a Mekkát megjáró muzulmánok fején, vagy a japánok szent hegyét, a Fuzsijámát megjáró zarándokok fehér ruhájára ott fent a négyezerméteres magasságban rányomott bélyegző.

Újévkor a kínai megemlékezik halottairól is, amennyiben étel- és italáldozatot rak a sírhalomra és egy csomó papírból készült aranyat és ezüstöt éget el rajta a füstölőpálcikák mellett.

De legjobban örül talán az újévnek a fiatal kínai asszonyka, mivel ilyenkor kiszabadul néhány napra a mindenható anyós uralma alól és hazamehet szüleihez, hogy otthon kiöntse mindazt, ami a szívét nyomja. Összefogózva, gyalog tipegnek, vagy riksában, avagy hordszéken sietnek haza. Zöld, vagy piros, bő selyemadrágjuk messziről ríktó, erősen rizsporozott és kifestett arccskájukból, valamint az élesen kibetértelt ferde szemöldök alól kiragyogó fekete szemekből szinte leolvasható az öröm, hogy néhány napra hazamehetnek.

Nyáry László.

Új dal, új esztendőre

Valahogy csak lesz,
S esztendők jönnek, esztendők mennek,
Álmok, vágyak feltűnnek — eltűnnek,
Ajkunk meg mondja, egyre csak mondja:
Valahogy csak lesz!

Valahogy, valahol, valamедdig . . .
Nyomor és gond és éhség és bánat,
Valahol, valahogy, valamедdig
Türtük, hogy folyjon az élet eddig,
De meddig, meddig?

Uram, még meddig?!
Gonoszság üzi torát házakon,
Közöny az úr csirázó vágyakon,
Bűn terjeng már tisztuló lázakon,
Meddig, hát meddig?!

Jön már az új kor, új, szebb kikezdés!
— Más esztendő csak az elmúlt mögé —
Feltűnnek álmok, vágyak — s maradnak,
Hisz tájunkon már újat akarnak.
Nálunk akarnak!

Eztán másképp lesz!
Liliomszár nyúl élet tavába,
Csupa remény rejtőzött magvába,
Rajtunk liliom diadala lesz,
Eztán másképp lesz!

Dénes Tibor.

ÁLLATOK VESZÉLYBEN

Azt hinné az ember, hogy olyan erdőben, amelyek rendes gondozás alatt állanak és amelyeknek állatállományára vadászati érdekből is vigyáznak, a vad teljes biztonságban élhet és szaporodhat. Az élet itt is annyira telve van rejtélyekkel, csapdákkal és véletlenekkel, mint akár a nagyvárosok forgatagában. A nagy vad előbbutóbb úgyis puskavégre kerül az évenként megrendezett vadászatok alkalmával, élettartama tehát csak szűk határok között mozog. A vadászok növelik a bizonytalanságot. A róka, a sas, a kánya, a fülesbagoly mind üldözi és pusztítja a szarvasok és az őzek kis borjait. De egy rosszul sikerült ugrás, vagy egy félrecsúszás is áldozatokat követelhet. Járványok is megtizedelhetik a falkákat. Az élősdiek sem kímélik őket. Az emberi tudatlanság is hozzájárulhat szenvedéseik és üldöztetésük fokozásához. Csoda, hogy ennyi veszély között is életerejük diadalmaskodni tud.

A Pilis-hegyvidék kincstári erdői vastag drótkerítéssel vannak elkülönítve. Uttalan bolyongásaim alatt egy ízben egy szarvast találtam a drótkerítésen lógva. A vergődő állatot a drót oly erővel fogta, hogy nem tudott kiszabadulni. Segíteni akartam a szegény párnát, közelebb férköztem hozzá és akkor elszőrnyűködve láttam, hogy a drót a száját felhasítva, az állkapcsáig hatolt és ott megakadt. Valószínűleg egy kóbor falusi kutya megkergette és a szarvas rémült menekülésében vakon neki rohant a drótkerítésnek és a drót éppen a szájába hatolt. Ki tudja, mióta vergődhetett ebben a szörnyű helyzetben a szegény állat, óriási fájdalmak között, étlen-szomjan is. Rögtön láttam, hogy a drótot a szájából kirántani emberi erővel nem lehet, hisz a rendkívül erős állat sem bírta magát ily módon kiszabadítani. A drótot tehát az állat szájához közel

el kell vágni és állkapcsából oldalt kihúzni. Kinyitottam a bicskámat és a szarvas rettenetes rángatózásai közepette igyekeztem a drótot kettévágni. Csakhogy az acélkeménységű vastag dróttal ilyen egyszerű eszközzel nem lehetett megbirkózni. Megfeszített bibelődésem ellenére is dolgovégetetlen, tehetetlenül álltam a szörnyű kínokat szenvedő szegény állat előtt. Gondolkoztam, hogy mitévő legyek. Legelőbb a szomjúságát fogom enyhíteni, addig, míg segítséget hozhatok. Leakasztottam hátizsákomról vízzel telt kulacsomat és a rémületében rugkapálózó állat feje fölé mászva, vékony sugárban vizet eresztettem nyitott, véresen habzó szájába. A nyári melegtől eltikkadt állat rögtön megnyugodott és a szomjúságtól elepedve, mohón nyalta az üdítő folyadékot. Sérülése miatt, sajnos, csak kevés vizet nyelhetett, de így is enyhülést nyert. Jól megjegyezve a baleset színhelyét, közben ágakat tördelve, lesiettem a kincstári vadász házába és jelentettem az esetet. Azt ajánlottam, hogy ha sérülése miatt menthetetlen lenne a szarvas, könyörületből lőjék le a vergődő állatot, nehogy tovább vergődjék. Az erdész megvakarta a fületét és azt mondta: „A minisztérium szigorúan megtiltotta, hogy bármi címen és engedély nélkül szarvast lőjünk. Rögtön táviratozni fogok, hogy a lövésre az engedélyt megkapjuk“. A távirat elment ugyan, de az engedélyező válasz csak nyolc nap múlva érkezett meg. Azalatt a szegény állat kiszervenedett.

Egy más alkalommal a Szentendre fölötti Málnás-hegy meredek hegyoldalán botorkáltam, amikor virágkeresés közben a távolban a fák között egy sötét tömeget vettem észre. Kíváncsian arrafelé törtettem és meglepődve láttam, hogy egy szarvas agancsával két fa közé szorulva, élette-

lenül függött előttem. A szarvast megriasztották és menekülése közben a meredek lejtőn lefelé két közel álló fa közé rohant, ott az agancsával keresztülhatolni nem tudott és fogva maradt. Se előre, se hátra mozdulni nem tudott és étlen-szomjan elpusztult, de lehet, hogy koponyacsontja a feszüléstől meg is repedhetett.

Ausztriában, a Wachau-ban, Dürrenstein közelében, turistatársaimmal csónakon a Dunán át akartunk kelni. A sebesen rohanó víz közepén egy úszó szarvast vettünk észre. A csónak tulajdonosa minden áron meg akarta a szarvast fogni. Hurkot készített. Egyik végét beakasztotta a csónak orrán lévő karikába és a szarvas közelébe evezett. A hurkot rádobta a szarvas agancsára. A megrémült állat nagy erővel húzta maga után a csónakot, úgy, hogy alig kellett evezni. Amikor a parthoz közel a szarvas földet érzett a lába alatt, egyet rántott a fejével és oly erővel feszítette a kötelet, hogy a csónak eleje leszakadt. Ezzel a kolonccal azután vad iramban az erdőbe rohant és eltűnt. Jól hallhatóan a maga után hurcolt fadarab minduntalan a fákhöz csapódott és könnyen meglehet, hogy ez a kolonc a vesztét okozhatta.

A korábbi telek egyike szokatlan nagy hideget hozott és olyan hőtömeeggel borította a hegyeket, hogy megakasztotta az egyes községek közötti közlekedést és forgalmat. Ilyenkor az erdő vadjai is igen sokat nélkülöznek és szen-

vednek. Különösen azokon a helyeken, ahol az erdőtulajdonosok az erdő tisztásain nem gyűjtenek télire szénát a szarvas- és az őzálományuknak, mert ez a törvények szerint már vadtenyésztést jelentene. Ez esetben azután, ha a határoló földeken a vadak kárt okoznak, akkor a községek kártérítésért perelhetnek. A maga találékonyására és erejére bízott vad ilyen teleken tömegesen pusztul, mert a vastag hótakaró alól nem bírja kikotorni a száraz fűtáplálékát.

Egy ilyen kegyetlen hideg télen az éhező és elgyötört szarvasok egy csapata bemerészkedett a Pilis-hegyvidék egyik községébe. Ösztönszerűen az emberektől vártak segítséget. A szérűskertek télire gyűjtött szénailata csábította őket. Végszükségben lehettek, hogy velük született féltékenységüket legyőzve, megjelentek az utcákon. Fagyott lábaikat alig emelték, dülöngve lépkedtek. Az összesereglett parasztok, ahelyett, hogy a szükségét szenvedőkön segítettek volna, rögtön a kínálkozó zsákmányra, a haszonra gondoltak. Nekiestek az elcsigázott állatoknak és könnyötelenül valamennyit agyonverték. Igaz, hogy ezért a bűntetés nem maradt el, mert idegen vagyon ellen vétkeztek, de ebből az esetből is látható, hogy milyen kevés könnyűrelemben ember van s hogy milyen veszélyek környezik az erdő ártatlan vadjait.

Bekey Imre Gábor.

V.B.

B. U. É. K.

Eljött az újesztendő; Édesapának, jóbarátoknak kedves meglepetést szerezhethetünk egy csinos, magunk-készítette *naptárral*. (Diákcserkészek, akiknek a karácsonyi szünetben bőven lesz idejük, több naptárt készítve „üzletet” is csinálhatnak!)

Lombfűrészdeszkából lombfűrészsel mindenféle ügyes alakot kivághatunk — *saját terveink* szerint. (A lombfűrészrelők igen jól tennék, ha a német nyomdákban tízezerszámra nyomott művésztelen, ezer lyukkal cifrázott, legkevésbé célszerű mintaívek helyett mindig saját, vagy jól rajzoló barátjuk tervei szerint dolgoznának!)

A kivágott alakon ne legyenek könnyen letöredező részek. (Hosszú cserkészbot, stb.) A színezés olajfestékkel, vagy elég sűrűn kevert vízfestékkel történhetik. (Száradás után szintelen lakkal fényezhetjük.)

Megfelelő nagyságú naptártömböt (leszakítható lapokkal) papírkereskedésben lehet elég olcsón kapni. Ezt a tömböt a hátán elhelyezett, behajlítható „füllel”, vagy két csavarral lehet a kifűrészelt alakra erősíteni. A naptárt (kis hurok reáerősítésével) falra akaszthatjuk, vagy megfelelő talp készítésével asztalra állíthatjuk.

Itt közlünk néhány példát, a cserkészfantázia azonban határtalan! (Parasztlány népviseletben, rohamsisakos katonára, levente, stb., stb.)

Velösy Béla, 5. KEG.

V.B.

A sielés megindulása Magyarországon.

Hazánkban még 1890-ig nyoma sincs a sielésnek. Ekkor jelent meg Nauseuek híres könyve: „Auf Schneeschuhen durch Grönland”, mely Európászerte felhívta a figyelmet a sielésre és annak jelentőségére a kutató utazás, a tudomány és a gyakorlati élet szolgálatában.

E munka hatása alatt hazánkban is kezdenek egyesek sielésel próbálkozni, azonban minden sportszerű célzat nélkül. Ezek között legjelentékenyebb *chernelházi Chernel István*, a neves ornitológus, aki 1891-ben madártani kutatás céljából Norvégiában járt, onnan siléceket hozott magával és otthon, Kőszegen sielt 1892 óta, amiről „A lábszánkózás kézikönyve” című füzetben be is számolt (1897).

Ugyanekkor azonban egymástól teljesen függetlenül, sőt anélkül, hogy egymásról valamit is tudnának, megtörtént a sportszerű társas sielés hazánkban való meghonosítása a Budai Torna Egy-

let (BBTE) útján, aminek története — a sielés alapfogalmaival együtt — részletesen le van írva néhai Bély Mihály iskolaigazgató, testnevelési felügyelő négy cikkében.

O. László.

Királyi szó.

Nézd, mennyi madár ott lent a sikon! Ujjong a Fióksas a sziklafal fészekodújában a tarlóra gyűlt verebek seregét megpillantva . . .

Ugy-e, ha majd repülni fogok tudni, én is odarepülhetek közéjük . . . milyen szépen kigyóznak, — húznak! . . .

Nem, fiam, te sohasem fogsz odaszállni! Mi Sasok vagyunk és nem verebek!

És ezt sohase szabad elfelejteni! A Sas a madarak királya és a királyoknak sorsuk, hogy — magukra vannak.

Eppen ez az, amit a varjak, verebek nem bírnak ki és ami királlyá teszi a Sast.

Dozsnnyák János.

KI GONDOL ARRA?

IRTA: RUZSINSZKY LÁSZLÓ.

Lenn a föld fekete mélyén,
beteges fényű lámpa mellett
ruhátlan, izzadó, fekete testek
dolgoznak.

A csákány vadul belemar a szénbe,
palába, kőbe és kenyérbe.

Ki gondol arra,
hogy röhög vihogva
a halál kutyája,
az a beste, látatlan dög?

Ki gondol arra?
mikor otthon négy síró gyerek
anyját cibálja, pityereg.

A vézna asszony fáradt, beteg,
kezükre csap: „Mindig zabáltok,
az apátok . . .” és szitkot ereszt.
Lenn fáradt, görnyedt emberek
vájják a szenet.

Zeng a csákány: „Add meg, Uram,
a mindennapi kenyeret!”

A szén reped,
és dolgoznak
az emberek.

Ki gondol most a halálra,

ki gondol arra?

Otthon a Mariska hatéves,
cipő kell neki iskolába;
ki gondol most a halálra?

Az asszony beteg, nem soká bírja,
a másik négy meg sápadt, vézna
s oly kemény a szén,
oly nehéz a csákány,
fel-felágaskodik
lelkükben a sátán,
hogyan veszett ebként
gazdag húsba marjon . . .

Pihető tüdőre szénpor száll,
meghal jövőre, vagy az idén már,
ki gondol arra?

Elejtett csákányért százan kapnak
és akik életben maradtak;
négy éhes poronty és beteg asszony,
ki gondol arra?

Az Ur, ki mindennapi kenyeret ad
ruházza a mezők liliomát,
nem hagyja el a beteg anyát
s a négy porontyot.

Négyszemközt.

(A fiúk olyan kérdéseire, amelyek más-más alkalommal a többiek életében is előmeredhetnek, nem bizalmas levélben, hanem nyilvánosan felel az Atya. Így egy fiú problémájából sokan okulhatnak.)

S. Bandi. Az osztályfőnök úrnak a névnapjára ne vegyetek semmiféle ajándékot, fiam. Ő vezére, bírója, felelős nevelője az osztálynak; számára lealacsonyító az, ha a fiúk szülői gyűjtést rendeznek (mert valljuk be, a pénzt legtöbbször otthon kérnétek rá) és vesznek neki egy cigarettatárcát. Becsüléssel nézz a tanárodra, Bandikám, és meglátod rajta, hogy a mai idők magyar tanára kopott, küzködő és szegény ember, de ma is úr: magyar úr, aki a diákjaitól ajándékot el nem fogadhat. Különben is ilyenkor nem az ajándék pénzértékén van a hangsúly, hanem a szíven, szándékon, amely azt adja. Köszöntsétek fel az osztályfőnök urat néhány szívből jövő, meleg szóval és adjatok neki két szál virágot. Így méltó hozzá és tihozzátok. Örömet okoz, meg is ajándékoz, és mégis nincs benne lealacsonyító.

O. Laci. Az utcán kislánnyal nem ismerkedhetel meg, fiam. Nem vagy aszfaltbetyár. A barátod sem mutathat be, aki már régebb idő óta ismeri őt. Ha véletlen ismerkedési alkalom nyílik (pl. mint irod, elejtette a zsebkendőjét és te felvetted, utána siettél és visszaadtad neki), akkor szolgálatot teszel és utána udvarias köszönettel elvonulsz; nem élsz vissza a helyzettel. Ha pedig, mint itt is, az a zsebkendő nem olyan egészen véletlenül esett le, hanem a kis kócos így akart kaput nyitni az ismerkedésnek, akkor sem használod ki a helyzetet, nem ismerkedel, és a magad lovagias és úri viselkedésével rendreutasítod és helyes viselkedésre tanítod a játékos kislányt. Ne feledd: a cserkész mindig úr; akkor is, ha diákstíkliről, vagy kamasz-romantikáról van szó.

Újesztendei számunk címlapja soproni Tschik Ferenc kéményseprő-mester felvétele, amellyel 1933 elején a debreceni országos fényképkiállításon ezüst érmet nyert.

ISMERETLEN ÁZSIA

JEZIDIK (ÖRDÖGIMÁDÓK).

Karácsony előtti napok egyikén, késő délután, (nálunk estének is beillenek), ment el autónk a Szindzsár határán. Csak később tudtam meg: a jezidik: az ördögimádók határán jártunk.

Milyen rosszul hangzik ez magyar nyelven: ördögimádók. Irtózik az ember a szótól is. De cserkész nem ad ilyen érzésekre, hanem szemébe néz a dolgoknak: kutat utána, mi is lehet e mögött a szó mögött. S akkor megtudja, hogy ezt a nevet egy olasz utazó adta e népnek s hogy ez a nép dehogy is imádja az ördögöt!

Iparkodtam hát mossuli tartózkodásom alatt lehetőleg megismerni e népet. De ez éppen nem könnyű, mert bármennyire is barátságos nép, vallási felfogásából nem igen akar elárulni sokat.

Kirándultunk a jezidik meglátogatására. Papjaik tiszta fehérben járnak, még turbánuk is fehér. A többi jezidi különböző ruhát vesz fel, de egy jellemzőjét vallásának el nem hagyja: piros turbánt hord, vagy legalább is piros-pettyeset.

Vallási felfogásuk rettentő sok vallás összekeveréséből tevődik össze: mohamedán szektának nézik, de lehetne keresztény szekta is. Szokásaik, imádságuk a mohamedánokéhoz hasonló: templomukba csak levetett saruval lehet

belépni, szentjeiknek külön egyforma mauzoleumot — lehetne kápolnának is nevezni — építenek kúpos tetővel, tiszta kő- és téglanyagból. De ismerik a víz útján való tisztulást is és vannak, akik eukarisztiát is tisztelnek. Ezért nehéz megismerni vallásukat: ezerféle felfogás egyesülése. De egyben megegyeznek: úgy vélik, hogy a gonosz szellem: az ördög, tízezer évre kibérelte a világot s most ő uralkodik. Ezért félik őt és részpáva képében kéri, hogy ne ártson nekik. De imádni csak Istent imádják és várják a tízezer év végén: Jezust, hogy eljőjön az ő országa.

Ős-erős nép: Törzsfőnökük, aki egyúttal vallási főnök is, már meghaladta a 100 évet, nyolcvan gyermeknek édesatyja s hogy ott jártam: akkor házasodott meg újra; akkor vette feleségül törzsének egy fiatal, nem is húszéves leányát: kilencedik feleségét.

Testőrsége védi pisztolyokkal, népe szeretetével és bámulatával. Mi csodáljuk ezt az őt népet s felvetődik eszünkbe a kérdés: Vajjon a vén, kielt Európa népeit nem veti-e el magától az Úr s vajjon nem ezeket az őserőtől duzzadó s erényes népeket hívja-e meg az ő egyedül boldogító aklába?!

Dr. Mattyasóvszky Kasszián.

AZ IRAKI FŐCSERKÉSZ BÚCSÚLEVELE.

„Nagyon sajnáljuk, hogy ilyen korán itt kell hagyni a Jamboreet. Jóllehet csak öten voltunk, mégis mindenből kivettük a részünket. Most Svédországba utazunk a testnevelés és a sportok tanulmányozására. Nagyon kellemes emlékeket viszünk magunkkal: a nép nemessége és szívélyessége és maga a Jamboree is olyan volt, hogy azt soha nem lehet elfelejteni. Mindig emlékezni fogok arra a szívből jövő üdvözlésre, amelyben Szobnál részesültünk, midőn az egész lakosság gyümölcse és nagy csokor virágokkal vonult ki a mi és a dán cserkészek fogadására (akik egyébként voltak olyan szívesek, hogy magukkal hozták bennünket). Ugy éreztük, hogy a magyar nép éppen úgy hozzánk tartozik, mintha csak egy nemzetiségűek lennénk.

Gróf Teleki egyszer meglátogatta Bagdadot, ő tudja, hogy hogyan éreznek az arabok és mennyire közel állunk

mi a magyarokhoz. Kérdezték csak meg őt, ő mesélhet nektek erről.

Remélem, hogy a jövő meg fogja engedni, hogy néhány magyar cserkész meglátogassa Bagdadot és saját szemével lássa azt a civilizációt, amelyről eddig csak hallott. Magyarországon az emberek csak nagyon keveset tudnak Irakról. Egyesek azt mondták: „Indiában van“, mások „Egyiptomban“ stb. Engedjétek meg nekem, hogy röviden elmondjam, hogy Irak független királyság és tagja a Nemzetek Szövetségének. A mi szeretett királyunk: I. Feisal, otthon és külföldön egyaránt nagy népszerűségnek örvend. Irak tulajdonképpen Mezopotámia, földművelő állam, sok olajforrással. Körülbelül 4 millió lakosa van.

Kérlek benneteket, hogy olvassatok Irakról, amikor csak alkalmatok van.

Karin Usayran,
iraki főcser'ész.

MIKI A DZSUNGELBEN

— És mi тұrjük ezt az átkozott, miazmás dzsungelt itt, a város közepén!? — csattant fel Pacolai főkönyvelő úr, a Miki papája és odavágta az újságot az asztalhoz. Miki riadtan kapta föl a fejét a könyvből és magafeledten nézett szét a szobában. Dzsungel? Hiszen éppen ő is Hátsó-Indiában járt most és a bengáli tigris-boszorkány véres nyomait kereste a magas dzsungelfüben...

— Hol az a dzsungel, édesapám? — kérdezte vadászlázban csillogó szemmel.

— Hol? — fűjt mérgesen az „öreg Miki“ — itt, a harmadik utcában: Kovács-utca 12. Hogy a tűz égetné fel az egészséget!! — Azzal máris vette az irattáskáját, kalapját, kabátját és nagy dérrel-dúrral indult az irodába, kezét csókolva a feleségének s hatalmas barackot nyomván a Miki fejébe. Öcsit és Marikát nem zavarta a családító viharos távozása. Nekik a főzőcske mindenk fölött!

Miki, mint valami nagy, mohó kérdőjel, az édesanyjához fordult:

— Anyu, miféle dzsungel van a Kovács-utcában? Még eddig sohasem hallottam róla. Pedig már jártam arra felé sokszor, de sohasem láttam affélét. A 12. szám alatt valami nyomda van. Ott csinálják az újságot. Szerettem volna már benézni az ablakon, de nem lehet...

— Az az, fiacskám! Éppen azért mondta édesapád dzsungelnek. Mert azok az újságcsinálók sokszor veszedelmesebbek és könyörtelenebbek az igazi dzsungelek rémeinél. Most is a kétségbeesésbe kergették Barta bácsit... Titkon ölü mérget kevernek a nyomdafestékbe és feneketlen papír-ingoványaik már sok derék embert elnyeltek. De hagyjuk ezt, fiacskám! Nem neked valók ezek a dolgok!

Gondolhatni, hogy Miki nehezen nyugodott bele a téma megszakításába. Hisz most kezdett csak igazán érdekes lenni. De anyu hajthatatlan maradt és Miki nem erőltette tovább. Iszen nem érdemes a falnak neki menni, ha van mód a megkerülésére.

A mód pedig még azon az estén adódott. Miki elvégezte az iskolai dolgait, úgy-ahogy föl is mondta a nagyját és így engedélyt kapott, hogy átmenjen Pityuhoz, aki összeépíthető repülőgép-modellt kapott karácsonyra. Miki nagy mester volt a fúrás-faragás, szerszámmal-babrálás minden ágában, a Pityu mamája tehát kialakította, hogy szabadidejét lehetőleg náluk tölthesse, a túlságosan elméleti beállítású Pityu mellett.

Ma azonban Pityu joggal türelmefflenkedett. Miki késett és a motor sehogysem akart szuperálni. Újra, meg újra félrehúzta a függönyt a befagyott szerelő, de Miki tömzsi alakja nem jelentkezett a látóhatáron.

Úgy esett, hogy a nyomdaépület előtt ögyelegvén, Miki összeütközött egy kékruhás inasgyerekekkel, aki szélesebben rohant ki a kapun egy csomaggal a hóna alatt. Egy pillanatra összenéztek: két kis kakas, verekedésre, gorbabáskodásra készen. A „te maaaarha!“ már útban volt, hogy kiröppenjen a foguk sövényén, de akkor... váratlanul mind a kettő elmosolyodik, cserkészisztiztelgésre emeli a három újját:

— Bocsáss meg, kérlek, nem vettelek észre! — szölt Miki.

— Én voltam a hülye! — felelt a másik — rendes ember nem rohan így ki a kapun...

— Oda se neki, komám! De mondd, te idetartozol, ebbe a nyomdába?

— Szedőinas vagyok ugyan, de kifutónak is használ-nak. Most is éppen keféket viszek korrektúrába...

— Tyüh, a kismacskáját, miféle az a kefe... izé...?

— Elmondom, ha nem tudod, de csak ha velem jössz.

Nem érek rá itt sokat povedálni! Nem megyek messzi! Csak ide a Csóka-utcába. Nyolc szám, második emelet. Na jössz?

Miki ne ment volna?! Akár a világ végére, csakhogy el ne szalassza legújabb ismerősét, aki egyszersmind cserkésztestvére is s aki bizonyosan becsempészheti majt őt abba a „dzsungelbe“, amely rettenetesen fúrta az oldalát.

Hogy útközben mit beszéltek, mit nem — arra most borítsunk fátyolt. Annyi bizonyos, hogy negyedóra mulva karonfogva lépkedtek az alacsony kapubolt felé. A szedőinas, Gábris, pár szót szölt a portás bácsinak, aki csak annyit morgott a bajsza alól: Löhet!

Bent voltak. Miki kéjesen szívta magába a kapuban feléje csapódó savanyú nyomdafesték-szagot és fülhegyezve figyelt az egyik alagsori helyiség felől hallatszó dübörgés, morajlás irányába.

— Jár a rotációs! — jegyezte meg Gábris —. Készül már a holnapi lap. Megnézzük, jó?

— Te, vajjon ott van a dzsungel királya?

— Hol, a gépteremben? Lehet! De inkább megkérdezzük a Lajcsi bácsit. Az már akkor itt szolgált, amikor „szeszmotor“ hajtotta a gépeket...

— Jé, szeszmotor? Hát az milyen?

— Olyan — nevetett Gábris —, hogy a száján betöltik a pálinkát, oszt a kezivel forgatja a lendítőkerekeket. — Pityu gyöngéden bordán bökte a huncut inast a könyökével, de már ott álltak a gépterem ajtajában.

— Adjon Isten, Lajos bácsi! Hoztam egy kíváncsi cserkész, aki mindenáron látni akarja a gépet. Aztán valami dzsungelt keres itt a házban...

Az őszhajú, hajlotthatú művezető a világosság felé fordította Mikit és hosszasan az arcába nézett. A fiú állta ugyan a szürke szemek kutató pillantását, de sokkal szívesebben tekintgetett volna széjjel a boszorkányosan mozgó, forgó hengerek, dugattyúk, kerekek és lapok között. Pár szóval elmagyarázta, honnan vette a „dzsungel“-t s az öreg bólintott egyet-kettőt a fejével.

— Igaza van az édesapádnak, ha nem is szó szerint. Mert méreg ugyan tényleg van itt: a betűkben is, a festékben is, de az csak bennünket mérgez, nyomdászokat. Ez a Gábris gyerek is pirosabb orcával került ide. Még szerencse, hogy a cserkészek elviszik egy-két hétre az erdőre. Az a másik méreg, amiről az apád beszélt, az a lelket mérgezi. Látod ezt a gépet? Idefigyelj! Megnyomom ezt a gombot itt a kapcsolótáblán: egyszerre megáll minden. Újra megnyomom és azonnal megindul a munka. Látod, itt tiszta fehér papír megy be a gépbe — szépen csavarodik lefelé a hengerről s ott az alvégen már összehajtogatottan kipotyog a kész ujság. Vezércikkkel, apróhírdetéssel, képekkel, kis és nagybetűs címekkel... De hogy abból mennyi az igazság...?! Azt jobb, ha magától a szerkesztő úrtól kérdezed meg. Én csak azt tudom, hogy ez a néma papíros naponta negyvenezer példányban kimegy a világba: autón, vonaton, repülőgépen, biciklin, gyalog, hogy aztán dumáljon az emberek fülébe kora reggeltől késő estig. Otthon, a kávé mellett, vagy az utcáson, a kocsmában, a piacon... Egyszerű embernek éppen úgy, mint a tanultabbnak. Még annak a nyomorult talyigásnak is, aki az újjával kíséri a sorokat az ujságpapíron, ami a nyomdafestékekkel telekint papír, mint akármelyik pap, jobban is hisznek neki, esküsznek minden szavára, pedig... No, de menjetek s nézzetek be a szerkesztő úrhoz. Ő nagyon szeret magyarázni. Szervusztok!

Felmentek tehát az első emeletre, ahol több egyforma ajtó sorakozott egymás mellett. Gábris apróra elmagyarázta, melyikben ki dolgozik. Mikit különösen a vezércikkek írója érdekelte. Néhanapján belékkukkantott ugyanis az édesapja ujságjába és szörnyű nagy respektust érzett a merész férfiú iránt, aki a minisztereknek is amúgy magyarmiskásan a szemébe meri vágni az igazságot. Mekkora volt azonban a meglepetése, amikor a rejtelmes ajtó kitárult és vékonypénzű, borzas alak lépett ki rajta:

— Te, Gábris, vidd be ezt a két cikket a szerkesztő úrnak. Egyiket a kartel ellen írtam, a másikat mellette. Amelyiket kiválasztja, azt tedd azután az asztalomra!

Miki megborzongott. Hát így is lehet? Ha akarom: igen, ha akarom: nem? Fekete is, fehér is? Hát ha még azt is tudta volna, hogy a zárt ajtók mögött rejtelmes kicsinyítő- és nagyító-üvegekkel, torzító tükrökkel, süllyesztőkkel és gyúrógépekkel, festő- és szintelenítő folyadékokkal, hangerosítókkal és szordinókkal, maró savakkal és illatosítókkal dolgoznak, ami mind arra való, hogy az eseményeket a Nagyúr ízlésének megfelelőre alakítsák át.

De ki az a Nagyúr? A dzsungel királya? A bengálok réme? Ez a kérdés piszkálta Mikit egyre jobban. Bizonyára a szerkesztő! Gyerünk hát oda! Széles íróasztal mögött, hatalmas bőrszékben szemüveges úr ült. Előtte

nagy halom írás, a kezében olló. Balkeze ügyében terjedelmes papírkosár. Miki kérdésére, vajjon ő dirigál-e itten, lelkesedve megszólalt:

— Úgy van, fiacskám! Én itt a társadalom ütőerén tartom a kezemet. Híreket kapok mindenfelől s azokból megérezem sokezer ember lelke rezdülését. És a sok finom szálból én szövöm össze — munkatársaimmal — a közvéleményt. De nem csak úgy uk-muk-fuk! Az még nem volna szerkesztés! A híreket, véleményeket megmérlelem az erkölcsnek és jóízlésnek kettős mérlegén. S csak azt adom a nyilvánosság elé, ami az emberiséget nemesebbé, finomabbá teszi... Ó, fiacskám, nagyszerű, fonségesen független hivatás az ujságíróé! Nem parancsol neki más, csak a lelkiismerete...

Hirtelen, nagy zajjal kis kövér ember robbant be a szobába. Pocakján vastag arany óralánc feszült. Újjai között félig elrágott szivart morzsolt nagy idegesen. Gábris ijedten húzódott hátra, Miki vele. A szerkesztő mély meghajlással üdvözölte vendégét, de az minden átmenet nélkül lármázni kezdett:

— Maga egy lehetetlen alak, szerkesztő úr! Maga engem tönkre akar tenni! Maga annak a szószátyár kultúrprogramnak, vagy micsodának, egész oldalt adott s azt a jó, zaftos kis rablógépkosságot félhasábon hozza! Erre való az én drága pénzem, amit a maga kedvéért vettem ki a bőrüzetből? Mi az, hogy még alig valamit tudunk az esetről?! Hol van akkor az a sokat emlegetett költői tehetség? A fantázia? Ami nekem havonta 500 pengőbe kerül! Mért nem nyomja meg ilyenkor azt a töltőtollat, hogy csak úgy rázza a hideg a közönséget a szenzációtól?! Azt hiszi, hogy mindegy az, mivel feketítem be azt a rotációpapírt, hogy tíz fillért adjanak érte? És mindegy az, hogy húszezer, vagy ötvenezer példányt adok el belőle?! — Meg kell írni legalább holnap, hogy a nyomozó megcsúszott és beletenyereelt a megaludt vértócsába... Meg kell írni, hogy a hálószoba falán még láthatók a szétfröccsent agyvelő darabjai... És hogy a gyanu az ipse legényfiára irányult... Hogy van-e neki? Annyi baj legyen... Az a fő, hogy megvegyék a lapot!

— De kérem, a sajtó szent hivatása...

— Lári-fári! Megíratja és punktum! És a kartelnek hizelegni kell egy kicsit, különben nem kapunk tőlük sem fizetett cikket, sem hirdetést, sem évi mérleget. Pedig tudja, hogy ebből él a lap! Maga is! Az előfizetési díjakból a papírszámlát sem tudom kifizetni...

Azzal elrobogott. A szerkesztő mély sóhajtással rogyott a székébe, majd odaadta az egyik cikket a fiúknak:

— Vihetitek! — s azzal a másikat a papírkosárba dobta.

Este Miki részletesen beszámolt az édesapjának kalandjáról. A végén fázósan kérdezte:

— Minden ujság ilyen, édesapám?

— Nem, vannak tisztességesek is, de kevesen. És azok szegények! Nem tudnak nagy ajándékokat adni az előfizetőknek. Elenben igazat írnak. Ha ti fölnőttök, ti majd megcsináljátok másképp... Leccapoljátok a dzsungelt. Azért tanulj, fiacskám és ügyelj a magyar dolgozataidra!

Velösy Elek.

Ifjú örsvezetők.

Megkaptam az örsvezetői megbízatást, rám bízta nyolc fiút és nekem vezetnem kell őket. De hogyan?

Légy igazi örsvezető!

Miképpen lehetek az?

Miképpen?

1. Akarok jó örsvezető lenni!

2. A legtöbb csapatnál van örsvezetőképzés: egész lélekkel részt veszek benne!

3. Folytonos résenlevéssel javítom magamat: kiküszöbölöm még kis hibáimat is!

4. Fokozottan vigyázok minden apróságra: a fiúk szeme nagyon éles!

5. Ismerem és felhasználom az irodalmat: M. Cs. örsvezetői cikkei, Örsvezetői könyvsorozat.

6. Gyakorlati tudásomat folyton tökéletesítem.

7. Elmegyek az örsvezetői táborba!

8. Nagy és helyes olvasottságra igyekszem szert tenni, hogy a fiúk minden kérdésére helyes és kielégítő feleletet tudjak adni!

9. Tanulok más, tapasztaltabb vezetőktől.

10. Nem felejtetem el, hogy Isten áldása nélkül nincs eredmény!

Bunyor János, 24. „Akarat”.

Mese a fiatal mozdonyról

Aznap az egész pályaudvarnak roppant ünnepélyes volt a külseje. Ezer meg ezer tarka zászló lengett rajta a szélben, az ajtókat, ablakokat virágfüzérrel fonták körül, a fákra és a lámpaoszlopokra zászlókat aggattak és köröskörül rengeteg ember szorongott. Most nyitották meg a frissen épült pályaudvart és ott, az első sínen, ott állt a frissen vásárolt és frissen festett szép, új mozdony. Tetstett neki a nagy dísz, ünneplés; vidáman dohogott és megelégedetten, feszesen állt a helyén.

— Vidám az élet — gondolta a fiatal mozdony. — Csupa ünneplés, csupa kíváncsi ember meg virágfűzés és zászló az egész város.

Aztán a sok ember közül előállott az egyik, díszes fekete ruhában, nagy fekete kalappal és tekintélyes pocakkal, ő volt a városka polgármestere, és hosszú, hosszú ünnepélyes beszédet mondott.

— Ó! Még beszédet is tartanak a tiszteletemre! — álmétkodott a mozdony.

A polgármester nagysokára befejezte a szónoklatot és az emberek elkezdtek iszonyatosan tapsolni. Sapkáikat feldobálták a levegőbe, aztán megint elkapták és eljeneztek, tapsoltak, ahogy csak a torkukon kiért. Mert úgy illik, hogyha egy polgármester beszél, a városának a polgárai minél buzgóbban éljenek utána. A tapasztalatlan mozdonynak mindez nagyon tetszett. De aig maradt ideje az álmétkedésre, amikor a városi zenekar belekezdett az erre az alkalomra írt ünnepi indulóba. A trombitás akkora buzgalommal fűjt, hogy két arca kidagadt, mint két cipő; a cintányéros olyanokat ütött a csillogó réztányérokkal, hogy majd megrepedt a saját dobhártyája tőle; a klarinetos oly gyorsan szaladgált türe újjaival a szépen szóló billentyükön, hogy majd letört a ürge keze és még az a kiskutya is, amelyik a nagydobot húzta helyes kis kocsin, olyan katonásan lépkedett, hogy a föld szinte dobogott vékony kis lába alatt.

— Mindez az én tiszteletemre van — gondolta most már harmadszor az ifjú mozdony és rettenetesen boldog volt.

A vezető beszállt a mozdonyba. Megnézte, hogy van-e elég tűz a kazánban, hogy szépen füstöl-e a kémény és hogy ragyogóan csillog-e minden kereke, gépje, csapja. Megnézte és úgy találta, hogy lent a kazánban nagyszerű tűz ég szép piros lánggal, fent a kémény olyan szépen füstöl, mint egy öregúr vasárnapi pipája a nagy ebéd után és hogy egyáltalában az egész fiatal mozdonyon akkora a tisztaság, hogy a napsugár is elcsúszik annak minden porcikáján.

Akkor a hegyesbajúszú kalauz elővette csillogó rézsípját és belefűjt. A vezető most lenyomott egy fényes fogantyút, elfordított egy ezüstös kereket. A fiatal mozdony sípolt egy éleset, aztán megindult a fényes sínen, kifelé az ünnepélyes külsejű pályaudvarról. Csak most harsant fel az igazi éljen a nagy tömeg ajkáról! Ekkora éljenzést sem azelőtt, sem azóta nem hallott a pályaudvar! A fiatal mozdony, tehetségéhez képest, felelt is a nagy rivalgásra: szép, szürke, magasra szálló füstkarikákat ergetett ki karcú kéményén, így intett búcsút az embereknek.

— Futok — gondolta vidáman kattogva — és milyen jó futni!

Felette a kék ég nevetett s barátságosan nézett rá fehér báránnyelvével. Kétoldalt színes rétek maradtak el és rajtuk sok színes virág ringott a szélben. Apró patakok felett kis hidak vezettek és az ifjú mozdony átrepült felettük. Ha egy-egy embert látott, az megállt és hosszasan utána nézett.

— Ez az a híres fiatal mozdony — gondolta ilyenkor az

ember és az ifjú mozdony szívét mindez nagy büszkeséggel töltötte el.

— Futok — gondolta ismét — és nagyon jó dolog futni!

Az egyik fehér báránnyelvével épp felette vitorlázott keresztül az égen. Az ifjú mozdony felszólt hozzá:

— Hallod-e, te fehér felhő, gyere velem versenyt futni.

— Rendben van — felelt az.

Avval mind a ketten rákezdtek a futásra. Hanem az ifjú mozdony gyorsabb volt s a felhő elmaradt mögötte.

— A fiatal mozdony gyorsabban fut — mondta az útszéli patak, akit bírónak felkértek. A patak partján egy ökörfarkkóró édegett. Az azt mondta:

— És a mozdony sokkal szebb, mint a felhő. Mert mozdonyt még nem láttam, de felhőt már sokat.

A fiatal mozdonynak mindez kimondhatatlanul tetszett.

— Futok — gondolta és alighanem meg sem állok a világ végéig. Ha oda elérek, mindjárt nyugalomba is vonulok és minden nap fehér vajaszemlyét fogok uzsonnázni fekete szén helyett.

Úgy bizony, a fiatal mozdony egész a világ végéig akart futni. Csakhogy nagyon hamar meg kellett állnia. A vonat ugyanis beérkezett egy másik városkába, annak is az ünnepélyes külsejű pályaudvarába és ott minden úgy történt, ahogy előbb, csak megfordítva. Az emberek éljenezni kezdtek, amikor őt megpillantották, a vezető visszafordította az ezüstös kereket, felengedte a fényes fogantyút és a vonat megállt. A kalauz megint sípolt, az itteni városi zenekar rákezdett az itteni ünnepi indulóra, a polgármester beszédet mondott és az emberek megint éljenezni kezdtek. Avval itt is vége volt a pályaudvar fel-

avatásának. — Úgy látszik, nem futhatok zavartalanul a világ végéig — gondolta az ifjú mozdony.

És nagyméltóságosan engedte, hogy az emberek körülvegyék és bámulják.

De nemsokára bekövetkezett nagy csalódása: a kalauz megint fűtült, a vezető megint felszállt és a fiatal mozdony megint megindult... ó, de nem tovább előre, egyenesen a világ vége felé, ahol majd rögtön nyugalomba vonul és ahol mindig vajaszsemlyét fog uzsonnázni. Éppen ellenkezőleg történt: visszafelé vezették.

— Ezt az utat egyszer már megtettem — gondolta a mozdony. És azon törte a fejét, hogy mért kell most visszazamennie. Biztosan azért — gondolta végül —, mert az emberek még nem teltek be az én csodálatommal és most ott megint ünnepelni akarnak.

És vigan szaladtak végig a fényes sínen. Az út mentén egy piros pipacs álldogált. Amikor első ízben járt arra a mozdony, úgy megbámulta, hogy még azt a kis méhet is elfelejtette kiszolgálni, aki egy porció mézért kopogtatott az ajtóban. Most, amikor ismét elfutott mellett a vonat, unatkozó hangon szólát a társainak:

— Már megint itt van ez a mozdony... És hogy füstöl! Holnap reggel nem győzők majd tisztára mosakodni.

Azután beérkeztek a pályaudvarra. De ott nem volt most sem polgármester, sem városi zenekar, sem ünneplő emberek, hanem csak néhány utas. Az ünneplés bizony elmaradt. Hiába nézett körül csodálkozó szemmel a fiatal mozdony, senki sem járult elébe beszédet tartani. Csak néhány tétlen ember állt és bámulta a mozdonyt.

És attól kezdve a fiatal mozdony mindig ott futott a két állomás között. Elment az egyiktől a másikig, aztán jött vissza. Szállította az ügyes-bajos embereket, akiknek másutt volt dolguk. Lassankint mindenki megszokta, legutoljára még az öregek is, és többé már senki sem bámulta meg. A polgármester ünnepi beszédjét, amit az ő tiszteletére mondott, díszesen leírva négy ív pergamentre, betették a városi könyvtárba, olyan szépek találták; az ünnepi időlót egy darabig énekeltek, aztán mind a kettőt elfelejtették.

Múltak az évek. És a fiatal mozdony lassanként öregedni kezdett. Régi szépsége, fénye elveszett. Réz-csapocskái már nem ragyogtak, padlóján olajfoltok éktelenkedtek és ke-rekecskéit finoman behintette a por. A világ végére menő utazásról pedig szó sem volt. Ezért a mozdony nagyon elégedetlenkedett a sorsával. Ha megszűnt a munka és ő félvevonulhatott egy nyugalmas sínre pihenni, nagyokat sóhajtozott és keservesen panaszkodott barátjának:

— Haj, haj, — mondta — megöregedtem, csúnya lettem. Valamikor az volt a vágyam, hogy elfussak a világ végére. Hej, ha még most is olyan csinos, fiatal mozdonyka lehetnék... Haj, haj, ilyen az élet.

Barátja a nagy pléhvödör volt, amelyből minden reggel friss vízzel töltötték meg a mozdony gyomrát.

— Bizony, — mondta rá a pléhvödör — én is éppen úgy panaszkozhatnék, mint te. Nemesebb hivatásra születtem és most mégis itt kell élnem. Nagybátyámnak, gróf Pezsgőspalacknak bezeg jobb sorsa van...

Itt közbeszólt a vén szederfa is, amelyik mellettük állt és jóságosan terjesztette följűk széles lombját:

— Mit sópánkodtok! — mondta. — És mért nem vagytok a sorsotokkal megelégedve? Teneked az a dolgod, hogy egyik pályaudvarról a másikig szaladj és szállítsd az ügyes-bajos embereket. Teneked meg az a kötelességed, hogy őt mindennap megitasd. És mért az a dolgod, hát meg is kell tenned, zúgolódás nélkül!... Az én dolgom az, hogy szedret teremjek. Valamikor, amikor még én is nagyon fiatal voltam és életemben először termettem szedret,

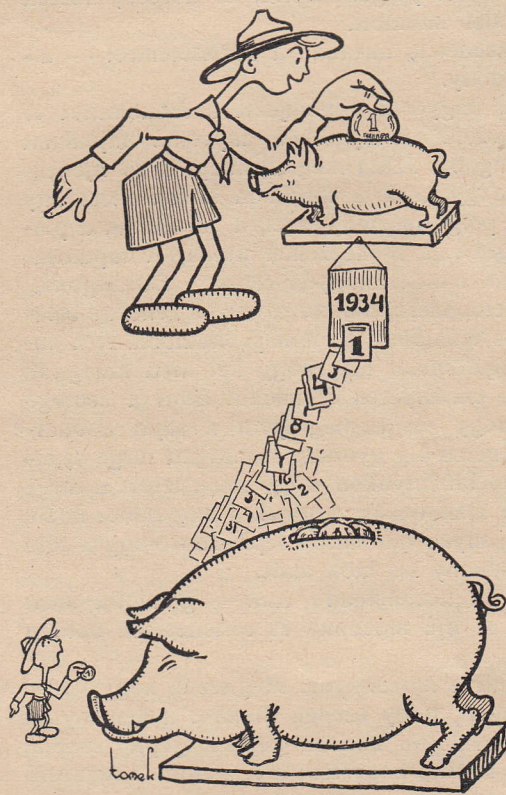
én is nagyon büszke voltam a termésemre, a sok édes, piros gyümölcsre. Szépen süttött a nap, a madarak énekeltek és én azt hittem, hogy a nap csak nekem süt és a madár csak nekem dalol. Mert mindenki, aki fiatal, azt hiszi, hogy minden csak őerte van. De akkor jöttek a gyerekek, felmászta fiatal ágaimra, leszedték mind a szedret és megették. Akkor én is nagyon zsörtölődtem és zúgolódtam. De aztán beláttam, hogy nekem azért kell szedret teremnem, hogy a gyerekek megegyék.

A szederfa elhallgatott, a mozdony és a pléhvödör pedig hosszan elgondolkoztak a sorsról, életről, amely nagy díszesen indul, aztán hamarosan szürke lesz és szürke marad véges-végig. Aztán újra jött a vezető, lenyomta a fogantyút és a kopott, öreg mozdony engedelmesen indult mindennapi útjára.

Krémer János.

Csuki Péter beszámol a szerzeményeiről.

(Monológ.)

Rám nézzetek, én voltam a világtábor csodája! Mert én szerettem! Ugy ám, szerettem! Míg mások egyebet se tettek, mint elvesztettek, nyakra-főre elvesztettek, egyik nap az úszónadrágjukat, másik nap a pénztárcájukat, harmadnap a félharisnyájukat és így tovább, addig én „szerettem”!

Íde hallgassatok, mi mindent szerettem! Hát először is a cipóm talpára szerettem egy nagy lyukat. Olyan szép volt, hogy a suszter nevetett örömeiben, amikor meglátta. Másodiknak a térdemre szerettem egy-egy kék és zöld színekkel vegyített horzsolást. (A fehér és fekete színeket a pólya és a jód adta meg néki.) A tenyeremre hólyagokat szerettem, nem is egyet, s kicsit-nagyot vegyeset. (Pár hónapig úgy etettek, itattak és öltöztettek, mint boldogult pólyásbaba koromban.) A nemes versenyből hátam sem maradt ki, oda egy enyhe pirostól sötétvörösre játszó színű lesülést szerettem. A tetejét a barnába játszó olajborítás adta meg, amivel Dani bá', az egészségügyi főbiztos tüntetett ki, soronkívül, és... és sajnos, hiába.

A továbbiak folyamán a szép világos vadász nadrágomra a halványszürkéből koromfeketébe játszó, kerekded kátrányfoltot szerettem. Ép hátul, minek folytán a táborban idővel elszürkült s teljes pompájában csak az első mosás után bontakozott ki. A szimmetria kedvéért az ingemre a paradicsommártás színárnyalatjai kerültek, főszakácsunk hathatós közreműködésével. A nyakkendővel, sajnos, nem volt szerencsém, oda csak egy kis piszok jutott. Sikerült ellenben a kalapra egy párducbőr-zíjjat, egy jamaikai jelvényt és egy különleges boglártartót szeretnem. Sajnos, ugyan az egyik kicsi volt, a másiknak nem volt túje, a harmadik pedig eltörött.

Szerettem még egy angol és egy francia levelezőt is, igaz, én csak németül és eszperantóul tudok valamit, de majd a nemzetközi szóttárral csak elboldogulok valahogy. — Tegnap jött az első levél, most sietnem kell a választ összeállítani. Így már végezek, pedig még nem is soroltam fel minden szerzeményemet. De nem is akarom, mert még sárgák lesztek az irigységtől.

Péká.

EGY SÍTU A TÖRTÉNETE

— Jó — mondá Werner barátom —, holnap reggel indulunk, amilyen korán csak lehet és irány a Schusterkogel.

Nagy kíváncsisággal néztünk a túra élére. Első 3000 m feletti csúcs a télen! Ha az idő kedvez, a kilátás csodaszép lesz, a lesiklás pedig a felső meredek, majd lenn lankásodó lejtőkön, hóbuckákon végig mesebeli élvezet. Sokat vártunk a holnapi naptól.

Reggel jöttünk fel a vasúti állomás közelében fekvő kis tiroli faluból. Túl tavaszias hangulatú nap volt. Langyos szél, gyönyörű napsütés, tiszta kilátás. Igaz, hogy a hó kissé tapadt, de az út a magas íenyveseken át a mögöttük nyíló hegyekre visszapillantást engedve, minden megállásnál kárpótolta a fáradtságért. És meg is álltunk elég bőven, nem kellett hozzá biztatás. Fenn a nagy, tágas menedékház, a fák régiója felett, vakító fehér hegyóriásoktól övezve a ritkán élvezett hegyi magányt és csendet jelentette számunkra. A nagy karácsony körüli zűrzavar elmúlva, csak pár szerencsés társunk élvezte a hegyvidéket igazi mivoltában. Délután kifutottunk még a gyakorló-lejtőre, süttettük magunkat a nap sugarával és vágyódó pillantásokat vetettünk a cél — a Schusterkogel 3050 m magas csúcsa felé. Naplemente előtt mondta ki azután Werner barátunk a döntő szót.

Az este kedélyesen telt el. Ha vasárnapi koca-turisták nem zavarnak, a hangulat menedékházakban igen bajtársias. Lekérül a szalagos gitár a falról és felváltva hangzanak el kedves nóták és érdekes élmények. Kilenc óra körül azután szigorú csend borul az egész házra. A rendet itt legpontosabban mindenkinek be kell tartani.

Reggel arra ébredtünk, hogy osztrák barátunk, egyúttal vezérünk is a hegyek közt, Werner már fenn van és tanulmányozza az időjárást. A hőmérő szerint az éjszaka a levegő alig hűlt le, s tovább tart az enyhe, szinte tavaszias idő. Nekünk pedig inkább kellett volna egy jó erős fagy! A kitűzött túra útvonala ugyan nagyobb részében nem nehéz, de közvetlenül a hágó alatti szakaszt ilyen időben leomló lavinák veszélyeztethetik!

Barátunk aggodalmi azonban nem igen tállát meghallgatásra. Vakációnknak vége előtt állván, a rég óhajtott célt feltétlenül el akartuk érni. Gyors reggeli után gondos vakszolás, majd felcsatloltuk léceinkre kitűnő „fókáinkat”. (Ezek hosszú, keskeny fókabőrökön szőrzettel. A sí talpára kötve a szőr az előresiklást megengedi, de megakadályozza a visszacsúszást. Nagyobb túránál a felfelémenés nélkülözhetetlen eszköze!) Hét óra körül már úton voltunk a kissé lúcsos, de különben tűrhetően jó havon. Az igazi turista ugyan nyáron ilyenkor már visszafelé indul a hegycsúcsról, télen azonban nem divat a túlságos koránkezés.

Élénk tempóban haladtunk jó fókáink segítségével felfelé, főként az első időben, míg az árnyékos hegyoldalon voltunk. 2400 m felett az utolsó kis, csenevész törpefenyők is eltűntek és mindenütt csak havat és sziklát láttunk. Meg-megálltunk kifújni

magunkat, olyankor visszaneztünk az alattunk fekvő menházra, mely mind kisebb és kisebb lett a távolsággal. Szerpentinekben haladtunk, kanyart kanyar után hagyva magunk mögött a mind meredekebb hegyoldalban. Jó három órai fáradtságos türelemjáték és előttünk láttuk már nem messze a hágót, honnan a csúcs könnyűszerrel megközelíthető. Most jön a veszélyes meredek oldal, honnan a nehéz nedves hó meleg időben könnyen lavinaként lomolhat! A kb. 200 m hosszú szakaszon megtettünk minden óvintézkedést. Egyenként jó 100 m közt hagyva haladtunk át és felcsatloltuk lavinazsinórajnkat is. Pár percnyi izgalom után rövidesen beértük egymást a hágó magasságában. Meglepetésünkre a tulsó oldalról is jöhettek fel turisták, mert leszűrt sítalpak és száradó fókabőrök vártak. A mi léceinket is bedőltük melléjük a magas hóba és rövid erősítő pihenőt tartottunk. A csúcs még kb. 300 m-rel feküdt magasabban, de az út eme utolsó szakaszát már csak sí nélkül tehetjük meg. Barátságos, nap-sütötte könnyű sziklák vártak és nem volt nehéz munka magunkat feltornászni. Egy óra múlva a csúcson üdvözölhetjük az előttünk odaérkezőket. Mindenfélét kék ég, hómezők és sziklahegyek. Megkerestük régi ismerőseinket és térképeink segítségével tájékozódunk a jövőre maradó feladatokról.

Jó órai időzés után kezdtük meg a mászást lefelé és minden nehézség nélkül délután két óra tájban láttuk viszont hűségecs léceinket. Éppen lesikláshoz készülődtünk, midőn óriási, mennydörgésszerű robajra lettünk figyelmesek. Körülnéztünk és láttuk, hogy a veszélyes lejtő egyszer csak megindult és hatalmas hógörgeteg alakjában gomolygott a völgy felé! Lavina! Amilyen elremitó volt a látvány, annyira megörvendeztetett bennünket. A lavina szinte lerádozta a lejtőt, magával vitt minden elmozdítható hótömeget és csak a fagyott alap maradt meg. Jóideig vártunk még s midőn meggyőződünk már, hogy minden veszély elmúlt, a lejtő megállt, óvatosan átmentünk a lavinamezőn. A nedves hótömbök némelyike több köbmétert is kitétt! Most láttuk, hogy nem volt egészen veszélytelen mai vállalkozásunk!

Ismét bevártuk egymást és azután megkezdődött a lesiklás. Itt-ott egy-egy krisztániával, mélyebb hóban néha telemarkkal fékezettük le kissé az iramot, mindig szorosan egymás nyomában tartva. A menedékháznál csak messziről integettünk gazdánknak, ki úgy látszik távcsőve segítségével figyelhette utunkat s tovább egyenesen a falu felé! Az erdőn át nehezebb lett valamivel a terep. Werner barátunk nem egy remek ugrást produkált, mi azonban egyszerűbb módszerekkel is megelégedtünk az akadályok kikerülésére. Néha még a nadrágfék nevű technikai megoldással is kísérleteztünk. — Délután négy óra tájban értünk a falu közelében fekvő egyszerű tiroli szállásunkra. A lefelé tartó nap sugarai bearanyozták a Schusterkogel diadalmas hókúpját, de oldalán kivehettük a gyanus foltot is, hol az emlékezetes lavina lement.

Kunfalvi

LEVÉL ÖCSIKÉHEZ.

Öcsike, kihasználtad eléggé lelkileg azt, hogy egy új esztendő kapuján beléptél és messze mögötted maradt a régi? Nemcsak a régi naptár, régi hónapok, hanem a régi ember is, a maga sok hibájával és gyengeségével és formátlanságával? ... És az új évet új szívvel, új akarással, új lendülettel kezdted-e el?

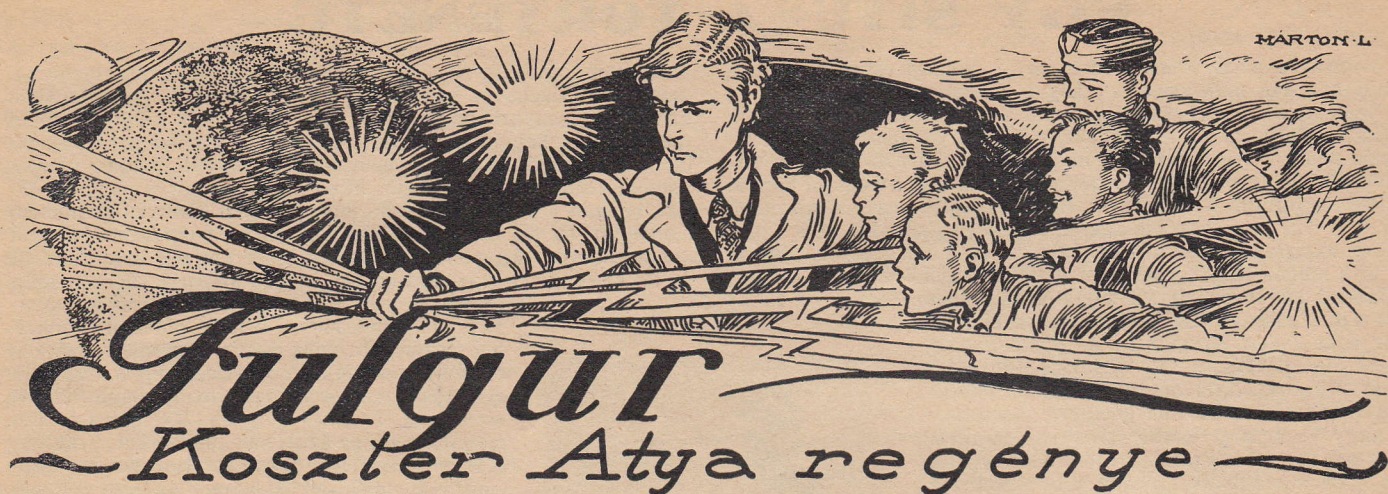
Te, észrevetted, hogy milyen óriási erő van az újakezdésben? Elemistakorodban, amikor még ákombákomokat rajzoltál az irkád lapjaira és nagy pocákat legeltettél rajtuk, minden alkalommal, ha új oldalra fordítottál, nagy fohászodással azt mondtad: no, most az új oldalon szépen írok és nem ejtek egy pacát sem. És az első sorok gyönyörűen sikerültek. Aztán jött egy görbe betű, meg egy javítás, meg az első poca, és lassan elment a kedved a nagy vigyázástól, és mire a lap végére értél, már megint gondatlan, csunya macskakaparás volt az írásod. Emlékszel?

Látod, így vagyunk mindennel. Nem csak ti, kicsi és nagy fiúk, hanem mi, öregek is. Elkezdünk valamit nagy lendülettel, vigyázzal, csupa-jószándékkal; aztán lassan jönnek sikertelenségek és hibák és bajok, elmegy a kedvünk, lelohad a lelkesedésünk és csak vonzolódnak fáradtan, kopottan, unottan. De ha egy-egy alkalommal elhagyhatjuk a régi vágányt és újat kezdhetünk, akkor mindig erősebbek és jobbak vagyunk és mindig tele vagyunk jószándékkal: ezt most igazán elsőrendűen csinálom végig! Így van az esztendő fordulásánál mindig. Az elkopott, megunt régi évet már csak vonzoltuk, taszigáltuk nagy-kedvetlenül; most azonban, hogy úgy érezzük, az ó-év és minden hozzátartozó mögött bedöndült az elmúlás nagy vaskapuja és fiatal lélekkel újat, szépet kezdünk: most egyszerre telve vagyunk bizalommal és erővel és lendülettel. Te is így vagy, ugy-e, Öcsike?

Új esztendőben új szívvel, akarattal, erővel! Elhatározzuk, hogy jók leszünk, erősek, újak; régi hibák, szokásos bűnök, jellemgyengeségek mind-mind elmaradnak, becsaptuk mögöttük az ó-esztendő kapuját és csak azt engedjük át, ami jó. És nagyobb lendületet kapott az életünk, frissebbek vagyunk, készebbek a jóra. Ezek az újakezdések, fel-fellendülések az élet emelő erői és előrehajtó motorjai.

Öcsike, jól használd ki az újesztendő újakezdő lendületét!
Boldog újévet kíván a

MAGYAR CSERKÉSZ.

1. Titokzatos nyomok a hóban.

Nézzétek, már megint itt van az a furcsa sýnyom. Harmadszor akad az utunkba ma délután. Érdekes. Balról jön, a fenyvesből... Nagyon gyorsan mehetett, mert alig érintette a havat, szinte repült fölötte.

Ott a fánál elfordul... Hü, micsoda éles kanyarodó! Egyenesen nekimegy a kőbányának. Gyertek csak!...

Zenélt, sikongott a fagyos hó, amint a hat fiú tovasiklott rajta. Kettős sorban futottak, közrefogva az üldözött nyomot és amint a fákat zeg-zugban kerülve, bokrokon áttörve, köveken, heverő ágakon könnyen átszökkenve tovaszárguldottak, a kisportolt, ruganyos gyerekektestek ideoda hajladozva kerültek ki az akadályokat. Legelől Gabi, a hetedikes. Ő ma a banda vezére.

Ha valaki követné őket, három, párhuzamosan futó nyomot látna, éles, tiszta nyomokat; a két szélső (3—3 fiú nyoma) mélyebben beleszántva a hóba. Látszik, hogy az üldözött mestere a sínek, de a fiúk sem maradnak el sokban mögötte!

Heőőő-hopp!

Még el sem hangzott az éles kiáltás, amikor Gabi már befejezte a telemarklendületet s a felporzó hófelhőbe burkolva, megállt — nem egészen húsz centiméternyire a kőbánya szélétől, ahol falmeredeken szakad le a hegy a mélybe. A fiúk villámgyors fékezéssel sorban melléje ereszkednek.

Majdnem beleszaladtam. Az utolsó pillanatban vettem csak észre. Nem jó lett volna! Itt legalább negyven méteres a mélység.

Azám. Hamar leértünk. Szépen jöttünk.

Hát a nyom hol van?

Jé, igazán, a nyom! Csak nem csinált halálugrást az a bácsi?

Ó, nem. Kisöcsi éles szeme máris felfedezi a nyom folytatását jobbfelé, közvetlenül a mélység szélén. Mesteri fordulat volt, az bizonyos; a fiúk érzik, hogy ezt utána nem csinálnák és a szívükbe a szakértő csendes tisztelete lopakodik. Ez az ember jobban tud, mint ők!

Stubi pár lépésnyire utána siklott a tova futó nyomnak és ott, ahol az a kőbánya végén hajmeresztő fordulattal hirtelen lefelé iramodik a nyaktörő meredeken, meglepetve kiáltott fel: Jé, gyertek csak! Valami írás!...

Hat csillogó szempár figyel a vékony kis ággal a hóba karcolt írást: „Aki nem fél, követ!”

Fél az öregapád! — morgott Kisöcsi, akiről köztudomású, hogy magát az öreg ördögöt is megkergetné, ha arra kerülne a sor.

Kövessük! Menjünk utána! — És fekete sörényét hátrasímítva, rohanna is már a Lackó lefelé a lejtőn azzal a

vad lendülettel, amelyet csak egy jóvérű negyedikesnél lát az ember; — de Gabi idejében elkapja a karját: Legyen eszed! Összetöröd magadat, ha itt lesiklasz!

Ugyan mit! Ő nem zúzta össze magát?

Mit tudod? Hátha ott fekszik lent összetörve? Nem engedem, hogy melléje feküdj.

Hát akkor gyáván elhagyjuk a nyomot és tűrjük, hogy valahol elbújva talán kinevessen bennünket?

Dehogy tűrjük! Dehogy hagyjuk! Lekerülünk arra a görbe tölgyfa felé és nagy ívben visszatérünk a kőbánya lábához. Ott újra rátalálunk a nyomára. Gyertek!

Megjegyzést nem várva, fordul is már a jelzett irányba. Egy iramodás, két-három lendítő lökés a bottal — és már ott kanyarodik messze a fák között. A többiek gondolkodás nélkül utána! Leghátul Jenőke, aki tegnapelőtt egy lesiklásnál kissé barátságtalanul talált ráülni egy rejtett, hóborította fatönkre és ezért ma kissé óvatosabb, mint máskor.

Fél perc múlva az utolsó alak is eltűnt a fák között.

A kőbánya szélén mozgás támad. Sötétruhás, magas termetű, karcsú férfialak emelkedik fel egy sziklatömb mögül. Akrobatának is becsületére való ügyességgel feltornászta magát az útra, végtelenül egyszerű, de gyors mozdulatokkal eltörli a hóba karcolt írást és visszamenőleg mintegy húsz lépésnyire a sýnyomokat, aztán nesztelenül, mint egy árnyék, újra alámerül a szakadékba és eltűnik a kötömbök között. A fán ugráló kis cinke bámulva nézi a jelenetet és elgondolkodva csipog valamit a kétlábúakról, akik mindig érthetetlen és haszontalan dolgokat cselekszenek.

*

Gabinak igaza volt. A kőbánya alján folytatódott a nyom s talán még frissebbnek látszott, mint a felső. Az utat elhagyva, fantasztikus kanyarulatokkal futott nyugat felé. Ördöghídja... Tacsiarok... Itt hirtelen délnek, majd keletnek kanyarodott és hegynek fel, völgynek le, csalogatta őket, szemük közé kacagva az érintetlen, szízi hóból... Mint hat kis bulldog, tapadtak a fiúk a nyomra. Gabi nyugodt, de erőteljes ütemet diktált és minden újabb gerincen azt várták: no most felbukkan a titokzatos idegen. De megint csak csendes, üres erdő és újra erdő, és csend és elhagyatott lejtők és hallgató sűrűségek... Egy-egy kis cinke kacag rajtuk a fákon, magasan a szürke felhők alatt varjúk rekedt hangja kiáltja oda, hogy kár! kár! — és összeszorított fogakkal, hangtalanul, egyre erősödő „csak-azért-is“ dühvel siklanak a fiúk tovább a nyomon. Ez a soproni szentimréseknek az a törhetetlen makacssága, amely már annyi nehéz helyzet sikeres megoldását hozta eddig is.

Másfél órája tartott már az üldözés. Stubi arca égő piros volt, Pursi egyre sűrűbben törölgette meg homlokát a zsebkendőjével, Laciban szemmel láthatólag forrt a düh: csak úgy izzott a szeme; Jenőke pedig mindegyre jobban érezte, hogy hej, nehéz elfelejteni egy fatönköt, amelyre meggondolatlanul ült reá az ember... Csak a két testvér: Gabi és Kisöcsi látszott egészen nyugodtnak: mint két pompásan működő kis gép, loholtak előre, meg nem állva, nem tévőzva, a fáradság legkisebb jele nélkül.

Öt óra felé már elvesztették a tájékozódó képességüket. Még Pursi sem tudta, merre járnak, pedig ő szerette megjátszani az ősztonös, jószimatú erdei embert és a soproni hegyeket valóban jobban ismerte, mint bárki más. Mindinkább sűrűsödő, vad bozótban vergődtek már percek óta. Szúrós, száraz ágak tépték a ruhájukat és karmolásták az arcukat; a hosszú sítalpak ügyetlen szerszámnak bizonyultak a sűrűben és bizony csak nagy csetlés-botlás árán hatolhattak lassan előre. De ott kanyargott előttük, hívta, csalta a titokzatos sýnyom és a visszatérés gondolata egyiknek sem villant az eszébe. Előre! Előre! Itt megszorítjuk!...

Hirtelen összeszűkült a völgy és meredeken feltornyosuló sziklafalhoz értek. Előtte mintegy 25–30 m szélességben, mint áthatolhatatlan, eleven fal, nézett rájuk zordosan a sűrű, tüskés bozót. Az üldözött nyoma nyilegyenesen vezetett a bozótban és ott, ahol a tüskés ágak alá bújott, vékony kis ággal a hóba karcolt írás látszott: „Aki nem fél, követ!”

Néhányszor teletüdővel, hatalmasat lélekzett a banda; azután Kisöcsi volt az első, aki szó nélkül legörnyedt és bebújt a bokrok alá ott, ahol a sýnyomot eltakarták. Utána a többi.

Ejnye no, nem is olyan nehéz itt előre haladni! Mintha kis alagút volna törve a bozótba: mindenütt utat engednek az ágak. Tekervényes kis folyosón csúsznak, préselődnek át s végre ott állnak közvetlenül a sziklafal tövében. Kisöcsi, aki először ért ide, felkiáltott a meglepetéstől.

A sziklafal nyitva volt. Embermagasságú, félméteres nyílás vezetett befelé s úgy látszott, hogy keskeny folyosóban folytatódik. Stubi csengő szoprán hangon bekiáltott a nyílásba. Időbe telt, míg zürzavaros dörmögésben visszaérkezett a hangja. Messze elágazó, sokágú barlangrendszer bejáratánál álltak!

Messzelátó ablakomból . . .

A Cserkészindulót még mindig nagyon sokan úgy éneklék, hogy: . . . amerre járunk, megterem . . . Pedig a helyes szöveg: . . . amerre nézünk, megterem a győzelem!

*

A budapesti fővámpalotát, amelyben a közelmúltban az I. Cserkészkerület kapott pompás tanyát, a híres Ybl Miklós építette 1870–74-ben. Stílusa olasz renaissance.

*

A másfélórás üldözés feszültsége hirtelen feloldódott a lelkekben. Izgatottan kezdtek lecsatolni a fiúk és rögtön siettek volna be a sziklaajtón, amerre szemmel láthatólag a titokzatos idegen is besiklott sítalpain. De Gabi, a mindig meggondolt, bölcs Gabi útjukat állta.

Nem, fiúk, mára elég ennyi. Szép hajszát csináltunk végig, eljutottunk a célhoz, de most tovább nem mehetünk. Lámpánk nincsen, hogy a földalatti sötétben eligazodhassunk; az időnk is elmúlt, 6 órára otthon kell lennünk, mert Atya nem érti a tréfát. Az, aki idehívott minket, meg kell értse, hogy a kollegistát köti a kollégium szabályzata; megjegyezzük a helyet, jól megfigyeljük a haza vezető utat, hogy újra ide találjunk és legközelebb, holnapután, ha újból szabad délutánt kapunk, egyenesen idejövünk. Jó?

Gabi ajkairól a bölcsesség szólt, ezt be kellett látnia mindenkinek. Ha nem is szívesen, de felszedelőzködtek, hogy hazafelé induljanak. Jenőke már be is bújott a bozót-alagútba és Stubi éppen utána hajolt, amikor hirtelen egy gondolat villant meg az agyában.

Gyorsan futottak, közrefogva az üldözött nyomot.

Hopp! Hagyjunk itt egy írást az ismeretlennek, hogy visszajövünk. Hátha valami szenzációs kalandra hívott minket és ha most elme gyünk, azt hiszi, megijedtünk és más cimborás után néz!

Közös akarattal meg is szövegezték rögtön a levelet és Stubi a Jenőke hátán meg is írta hidegtől gémberegett ujjakkal, ákom-bákom betűkkel a Pursi noteszéből kiszakított lapon.

Szól pedig a nevezetes levél a következőképpen:*

„Méjen tisztelt Ismeretlen! Itt vagyunk a kapujában, de nincs lámpánk és nincs időnk. Hatra otthon kell lennünk. Holnapután eljövünk újra, ne keressen addig más szövetségeseiket. De fegyvert is hozunk, hogy ha rosszat akarna, akkor mi legyünk az erősebbek.

Igaz tisztelettel:

6 szentimrész.”

A levelet Kisöcsi egy meghegyezett gallyacskaival odaerősítette a szikla egyik védett repedésébe, aztán ő is utána sietett a többieknek.

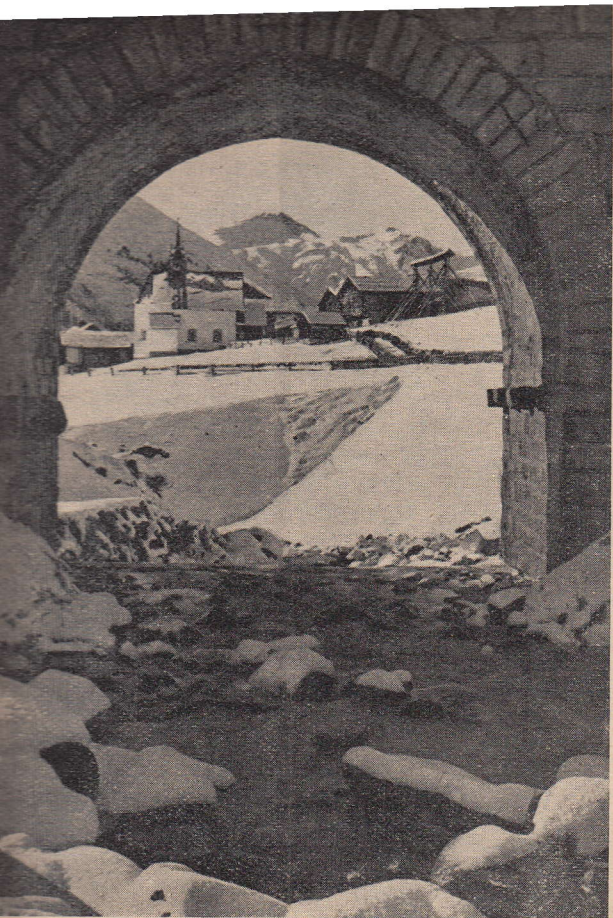
Elöl Gabi hangja csendült: Pursi, figyeld az utat! És a kis csapat hamarosan beleveszett a sűrűn hulló hópolyhek felhőjébe.

* Én nem tehetek róla, kötelességem közölni a levél szövegét. Stubi ugyan negyedikes már, de azért a helyesírással még mindig eléggé hadilábon áll. Szégyen; de mit csináljak?

Az új, 120 kilovattos nagya dő a maga 317 méteres magasságával kereken négyszer magasabb a budai Mátyástemplom tornyánál. (80 méter.) Legközelebbi számunkban részletesen írunk róla.

*

A kanyargó Tisza a Széchenyi István gróf kezdeményezésére Vásárhelyi Pál mérnök vezetésével megindult szabályozás folytán 112 átvágás révén összesen 462 kilométerrel rövidült meg.

**FAGYOTT
PATAK
A NAP-
SÜTÉSBE**

A fagyott patak jégkérgé alatt
Alszik az élet és figyel . . .
Halálos álom . . . Tünni kell,
És terhes csendben hordja a patak.

A napfény lágyan a domb oldalára
Simul s a templom sütteti magát
Valahonnan, a hegyormokon át,
Lavina zúg — és felfigyel zajára

A holt patak s megkérdi: jaj, mi az?
Csak hó zúg ott fent? Vagy már a tavasz?

(tyll)

SPORT

Magyar sibajnokok 1911-től 1932-ig.

1. Szepes Béla MAC. 2. Marsik Andor MSK. 3. Baján Artur MSK. 4. Csekey Gyula BBTE. 5. Ványa Pál TTE. 6. Aas Mathias Weise Elf. 7. Gerin Richard Bécs. 8. Déván István MAC. 9. Haberl Aladár PTE. 10. Iglói László MSK. 11. Romeiser László BETE. 12. Szendey András MSK. 13. Szepes Gyula MAC. 14. de Pottere Gerard.

Ifjúságiak. 1. Marsik Andor MSK. 2. Kunszt Imre BBTE. 3. Käferstein Károly BBTE. 4. Tamásy Zoltán MTE. 5. Tassonyi Almos BBTE. 6. Varga László BBTE.

Csapatbajnokságok. 1. Magyar Sí Club. 2. Magyar Athletikai Club.

A Magyar Sí-Szövetség idej versenynaptára.

1934. január 6—7.	BSE ifjúsági versenye Budapesten.
„ „	7. szövetségi ugrónap Budapesten.
„ „	7. propagandaverseny Budapesten.
„ „	14. BBTE „Bély-Demény” vándordíjas futó-csapatversenye Budapesten.
„ „	14. szövetségi ugrónap Budapesten.
„ „	21. BBTE magyar ugróbajnokság a Mátrában.
„ „	21. UTE ötös ugrócsapatverseny Ujpest vándordíjáért a Mátrában.
„ „	21. BBTE lesiklóverseny a Mátrában.
„ „	28. MAC 18 km-es magyar futóbajnokság Dobogókön.
„ „	28. szövetségi ugrónap Budapesten.
„ február 2, 3, 4.	Magyarország nemzetközi összetett bajnokságai a Mátrában; cserkészversenyek Budapesten.
„ „	11. MSK „Delmár Walter” vándordíjas lesikló-csapatverseny (helyszínt később határozzák meg).
„ „	14, 15, 16. hadsereg síversenyek a Mátrában.
„ „	18. MTE „Dobogókő” vándordíjas tizes futó-csapatverseny Dobogókön.
„ „	18. MSK magyar lesikló bajnokság Dobogókön.
„ „	25. MKE futóverseny Salgótarjánban.
„ „	25. lesikló csapatverseny a „Kékes-kupáért” a Mátrában.
„ március „	4. 50 km-es magyar futóbajnokság Sopronban.
„ „	4. TIT futóverseny Börzsönyben.

CSEERKÉSZFIÚK · IRÁSAI

Élet.

Az élet régi, rossz barát,
Biceg szüette tengelyén,
Mint szárnyavesztett, rab madár.

Unott útját nem jelzi más,
Csak három halvány mécsvilág,
Három csendes, kis állomás.

Szép csillagfényes éjszaka,
Pezsdülni kezdő vér szaga,
Feslőben lévő rügy-titok,
Vasmellű, büszke gránitok,
Madárcsipogás, nótá, zaj,
Virág, tavasz:

gyermekkekaj.

Fullasztó nyári délután,
A szomjas vágya víz után,
Vihar előtti csend, sivár
Felhőkön épült kártyavár.
Mezőt ringó kalász haja,
Szerelmem:

lányok sóhaja.

Ködös november, sár, csatak,
Öles mederben kis patak,
A lomb-palást csak egyre hull,
A rétre dérfátyol borul,
Félig fagyott, porló rög és
Halál:

Aggastyánköhögés.

Arokszállásy Zoltán.

Boldog új évet.

Borongós téli este...
Egy házban víg lakoma áll,
Tizenkettőt üt az óra,
Összezsenedül minden pohár,
Boldog újévet!

És kinn a fagyban a roskadt, öreg
Ő esztendő búsan lépeget.
Átadja helyét az újéveknek,
Fáradt szemekkel visszanez,
Boldog újévet! — így kiált
S a semmiségbe belevész.

Szenti János.

Együtt a csenddel.

I.

A tempós csend halkán befogta
Fütyös száját a szelgyereknek
S a némaság homokoráján
A percek álmosan peregnek.

A vén Tisza megbarnult hátán
Sápadt jégtáblák állnak sorba,
Megrokkant, fáradt, bús vitézek:
Egyik kajla, a másik csorba.

A lusta nap rózsaszín fátylát
Hanyagul veti át a tájon,
A partot kicifrázza, hogy
Az elmúlás, a tél ne fájjon.

Önkéntelenül felkiáltok:
„Soha ily szépet, Istenemre“.
Hátam mögé oson a csend
S egy nagy barackot nyom fejemre.

II.

Megint a csend úr a tájon, a Tiszán hullám se reszket,
Puhán ringat az ég néhány bárányfelhő-arabeszket.
Álmos már az öreg nap is, morcosan néz a habokra,
Rötes fényben tündöklök a túlpárt minden fűzfabokra.
Fázósan nyúlik a vízbe a görnyedt hid sziklalába,
Az idő bevészte nevét mohával a gát falába.
Vadkacsa-csoport tűnődik a jéggel csipkézett parton,
(Az egész csodás pasztellel telefestett pompás karton).
A nap féllábbal még fenn van... Szelíd tájkép ködkeretben...
Megint a csend úr a parton. Hang se hallszik, szem se rebben.

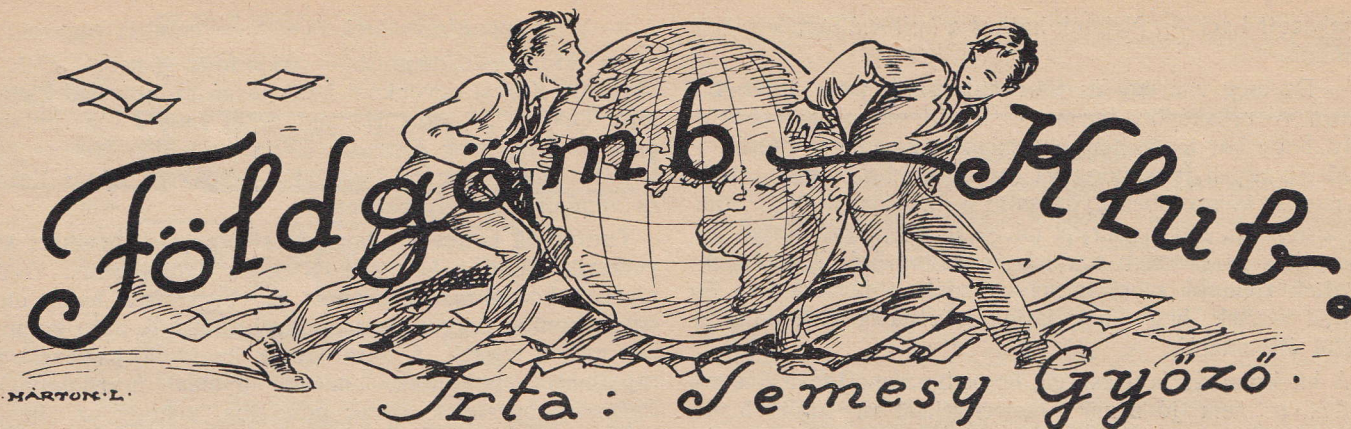
III.

Csendes éj van. Erdőt, mezőt fehér, puha hó lep el.
Fáradt az ég, görnyedt vállán nehéz felleget cepel.
Erdőszelén kis fehér ház, fény szűrődik ablakán,
Hópihe táncol a fényben s elcsodálkozik magán.
A kéményből kék füst száll fel, százezer pehely kereng,
Puha, széles karjaival átölel a csend... Dereng.

IV.

Leesett a hó, fehérén borítja a házakat.
Minden alszik, holt a város, rajta van a csend-lakat.
Csöndesek a verebek is, nincs élelem, nincs harács,
Gubbasztnak a tar fákon, melyek ága zúzmarás...
Valaki ballag az utcán komótosan, csendesén,
Huppan csizmája a hóban, — hogy hová megy, meglesem...
Szent nyugalom, áldott béke lebeg a város felett;
Miért szidjátok, emberek? Ne bántásátok a telet!

Arokszállásy Zoltán.

A földrajzért lelkesedő gimnazisták Földgömb-Klubja évi közgyűlését tartja. Egymás után pereg le négy különböző intelligencia-verseny. A nap hősei: Laci, az elnök, Imrus, Nóri és Pista. A döntő versenyben Imrus csalt, de Laci nagylelkűsége megmenti a becsületét. Az útiterv-versenyek feltétele, hogy a versenyek győztesei az elméletben kidolgozott turista-kirándulást a valóságban végig is csinálják. Három szép kirándulás kerül így lebonyolításra.

Laci, Náci és a flegmatikus Pista Zsolnáról indulnak a Nagyturánra, hogy a Kis Fátárhoz tartozó Gyömbért megmásszák. A hegycsúcson találkoznak Imrussal, aki eléjük vágott és most itt várt rájuk, hogy a szép turistakirándulás közben véglegesen kiengesztelje őket. Együtt mászzák meg a Krivánt, majd nehéz út után a Roszudecet is.

Szép séta volt, csak délben irtózatossá eső jött úgy, hogy be kellett menekülni, tervük ellenére, egy kocsmába. Emlékszem, milyen jóízűen mesélte el ezt az esetet apám. A kocsmáros zsidó volt és az atyák semmiképpen nem tudták rávenni arra, hogy készítsen nekik rántottát. Mert ő csak kósert főz.

— Hát főzze meg zsidóul!
— döntött a parancsnok atya —. Aztán adjon nekünk valami üstöt, hogy mi is főzhessünk.

— Mit tetszenek főzni? — kérdezte az asszony gyanakodva.

— Hoztunk egy kis kolbászt.

A kocsmáros kétoldalt megfogta a fejét és úgy jajgatott: hogy gondolnak ilyet? Végre is a magukkal hozott kicsi üstben főzték meg a kolbászt. Mikor aztán elkészült, egyik fiú a tojás mellé a tányérrjára akarta szedni a kolbászt. A zsidóasszony meglátta és visított:

— Nem szabad! — és el akarta szedni tőlük a tányérait. Mit tehetett a parancsnok atya? Kihirdette menten:

— Fiúk! Tanuljátok meg: a kósert tréflire tenni nem szabad!

Apám azután egyedül nekivágott az esőnek, hogy a szurdok igen szép sziklaalakulatait megnézzék. A képzelet ott szabadon csaponghat. Náci mindegyiktől külön-külön megijedhetne és Pista mindegyikről verselne. Van ott *könyöklő szerzetes* olyan élet-

hűen, hogy a dereka hajlása is látszik. Három kised, Szent István a kettős keresztrel, vágatató ló lovassal, anyóka a főkötővel, meg ilyenek. Most azonban ajánlom, mi is induljunk haza, mert este lesz!

— Indulás Roszudecről egy huszonkettő, egy óra nyolc perccel töltöttünk itt! — hirdette ki Náci és ezt gyorsan beírták a naplójukba.

A Medzi Holén érintetlenül ott volt minden csomagjuk. Következett az út utolsó mászása, fel a Nagy Stoh-ra (1608 m). Pontosan egy óra kellett hozzá, azután megindultak lefelé, igazán haza. A suttói völgyben ugráltak szikláról-sziklára és bizony jó volt most a duplatalpú szöges cipő! Negyednégyre leértek a völgyfenékre és egy újabb óra múlva a suttói vízesésekhez. Itt meg kellett állni.

Fínom vízfátyol lebeg tizenkét méter magasról. A felporzó víz átlátszó párafelhővé lesz; ha közelmegyünk, megnedvesíti a ruhánkat, mint a gáláns husvétii locsoló a kislány haját.

Pistát izgatta a kérdés, hogyan keletkezett itt ez a vízesés.

— Már jártam ugyan itt — mondta —, de nem tudtam megfejtetni, mi okozza a víz esését. Laci bizonyára megmondja.

— Egyszerű eset. Ez a kristályos szerkezetű hegység aránylag fiatal és ez a suttói völgy még kialakulóban van. Ott fenn kemény gránit a kőzet, ahol állunk, illetve lejjebb a Vág felé, puhább kőzetbe vágódik. A puhább kőzetbe elhordja a víz és a kemény ellenáll. Így a kemény kőzet küszöböt alkot és erről esik le a víz. A vízesésnek egyébként hátráló eróziója van és a völgy majd csak akkor épült ki, amikor ez a hátrálás a völgyfőt eléri, vagyis addig megy vissza-felé, ameddig csak mehet.

— Telepedjünk meg itt egy jó uzsonnára! — indítványozta Imrus.

Hej, Imrus, Imrus! Ha tudtad volna, mit teszel!

— Elkésünk a vonatról! —

A suttói vízesés. (Kis Fátára.)

tiltakozott Laci —. Nekünk hatkor a suttói állomáson kell lennünk.

— De még van egy és fél óránk, az út meg legfeljebb félóra — erősködött Imrus —. És itt olyan gyönyörű a hely, hogy kár lenne nem élvezni még egyszer a Fátrát.

Meg vagyon írva, hogy az ördög mindig szépen csábít és mindig könnyebben győz, mint a jó. Először Pista adta be a derekát, hogy: elérjük mi azért a gyorsat. Aztán letelepedtek és élveztek egy háromnegyed óráig. Aztán elkezdtek rohanni, mert Imrus tévedett a távolságban és annyit elértek, hogy még látták a vonatot kigördülni a suttói állomásról.

A hű krónikás kötelessége, hogy beszámoljon a kedvezőtlen, a „nem jó nézni“ eseményekről is. Amint bizonyossá vált, hogy a gyors otthagya őket, mint albán a szamarát, abban a minutumban nekiestek Imrusnak és alaposan elhegedülték rajta a költői igazságszolgáltatást. Imre csak nyögött, mintha még örült volna is neki: most már biztos, hogy minden ügyével teljesen rendbejött.

El kellett menniök Suttóról Kralovánba gyalog és ott félkilenckor elfogták az éjszakai tátrai gyorsat. Kassán át reggel félhétkor berobogtak a keletre. „Nyolckor akár iskolában ülhetünk volna“ — így végződik Laciék naplója.

IV. FEJEZET.

A körkalyibák világa.

— Visóvölgy, átszállás Visó felé, 2 perc! — bömbölte idegen nyelven a szokatlanul jótorkú kalauz. A hangja szétszaladt a levegőben és behatolt minden zugba, át falon, zajon és ablakon.

A Budapestről most érkezett gyorsvonat egy fülkéjében ketten ugrottak fel egyszerre a padról. Csak ők ketten szunyókáltak a két padon hosszában fekvé és most olyan lendülettel egyenesedtek talpra, hogy pillanatig szerfelett szellemes arckifejezéssel tárogattak egymásra, aztán nagy nehezen megértvén, hogy nem kell még leszállniok, meg hogy nem gyuladt ki a ház, újra levágódott kiki a padjára.

— Muszáj volt ennek úgy kiabálnia! — morgott a hosszabbik. Lehetetlen benne fel nem ismerni Harmos Karcst.

— Én is azt hittem, le kell szállni; éppen azt álmodtam, hogy a vonat megindult és én hiába akartam utána rohanni, nem bírtam megmozdulni és lemaradtam. Hány óra? — ásított a pajtás, Majtényi „elnök úr“.

— Ahhoz fel kellene emelnem a karomat! Lehetünk úgy hét felé.

— A pontos időt kérdeztem, rabszolga! — fenyegetőzött Elek.

— Közölje velem is sürgősen a feleletet, elnök úr.

— Nem nézed meg az órát? Ellenkezel uraddal, csőcselék?

— Most éppen nem érek rá ekkora munkát végezni.

— Akkor védd magad! — rikkantotta el magát Elek és ráugrott. Karcsi egyébként Lexi néven szólógatta Eleket, mire Lexi a „Kormos Harcsi“ nevet találta észszerűnek, amiből csakhamar Karmoló Harcsa, röviden Harcsa lett.

— ...Vissza pogány barbár! — szökkent talpra Karcsi és védőállásba helyezkedett.

Tudták ők ketten jól, hogy most ötperces közelharc következik. Mind a ketten értettek az ökölvíváshoz. Ökölvívás a bordákra. Ez szokott az ébresztőjük lenni, úton egyszersmind reggeli mosakodásuk, amelyik után pompásan esik a reggeli. A fiatal izmok feszültek, pattantak és rugalmasan puffantak, amikor egymást megdolgozták. Egészen elmerültek annak gondjába, nehogy az ellenfél

egy bordája kimaradjon. Karcsi magas növésű kömber; a közhit azt tartja, hogy jobban fáj annak, aki őt üti. Lexi arányos növésű, kisportolt síbajnok. Szó nélkül, mosolyogva dolgoztak. Ezúttal azonban az öt percből csak négy és fél ment le. Akkor kicsapódott a fülkeajtó és ott állott a kalauz, a vonatvezető és — egy határrendőr, népiesen Magyarországon csendőr, népiesen Magyarországon csendőr. Hamar benyomultak a fülkébe, hogy elvegyék a harcosok helyét és a buzgó kalauz az ő rettenetes hangján ordította:

— Hagyják abba! Mit ve-rekednek itt?

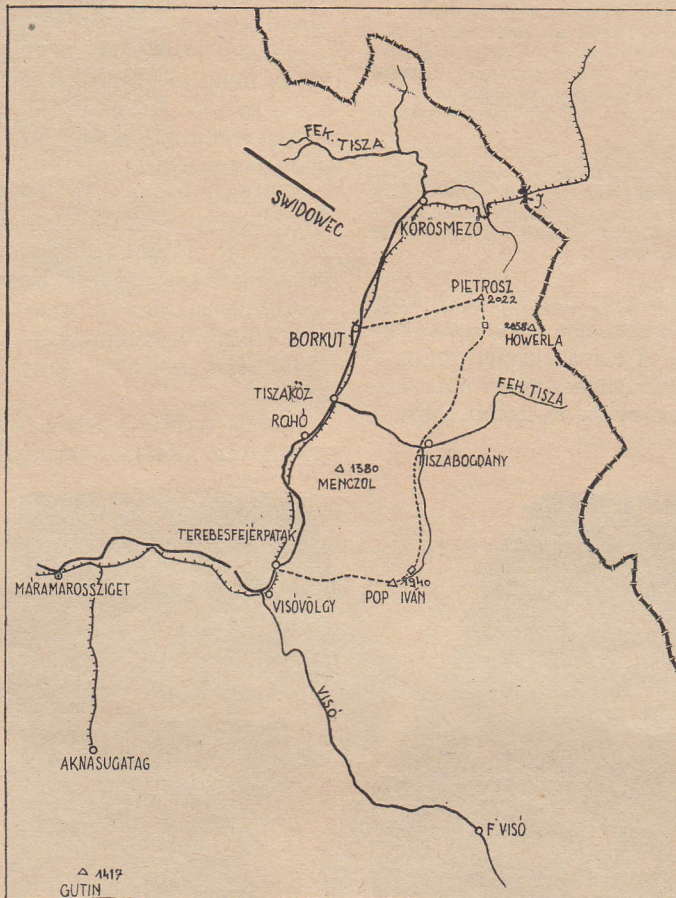
Lexi hamar leengedte az ingeujját, Karcsi önkéntelenül támadóállásba ugrott az új ellenféllel szemben. Mikor meglátták a hivatalos karhatalmat, meghökkenve, tétován meredtek a csendőrré és a mamájuk se állította volna, hogy valami borzasztó okos volt az arckifejezésük. De hamar megértették a helyzetet és elkezdtek ellenállhatatlanul nevetni, ahogyan csak a gondtalan ifjúság tud.

A nagy zajra, kiáltásra a folyosón már kezdett gyülekezni a kíváncsi utasok raja. A kalauz a megcsorbult köztekintély védelmére folytatni akarta a leckétetést, de a vonatvezetőnek volt érzéke az ifjúsághoz. Valamit morgott románul a garabanciasokról és nevetve visszavonult, magával hurcolva a csendőrt. Aztán meggondolta a dolgot és visszafordult, hogy a kalauznak súgjon valamit. Ezt a pillanatot a csendőr arra használta fel, hogy elshanjon a vezető mellett és gyanakvó, hivatalos pillantást vetve a fiúkra, komoly hangon szólt:

— Kérem a jegyeket és az igazolást!

A fiúk azonnal elkomolyodtak és a jegyvizsgálat megnyugtatta a „hatóságot“ is, az útlevel rendben volt, úgy hogy a jelenet lezárult. De itt is volt már a felkészülés ideje, már elérték Terebesfejérpatakot (most Trebusa) és itt nagy vidáman leugrottak a vonatról. A vezető nyájasan integetett, a kalauz és a csendőr is megbékélt és jó utat kívánt. Amint a vonat elpöfögött, megkezdődött a vándorlás.

(Folyt. köv.)

REJTVÉNYEK.

Rovatvezető: A 64. Szent Asztrik cs.-cs.

Nagyoknak.

1.

u = a
3 c

 2.

Méltóságos	n = m
o	o

 3.

K	u = o
sík	VS
sík	sík

1 pont. 1 pont. 1 pont.

4.

A	LÚG
A	A

 5.

HÚZ	AT
-----	----

1 pont. 1 pont.

Két utóbbit beküldte: *Kindlovics Gyula.*

6. Napló-részlet:

19/IV. 1932. Vasárnap. Tegnap a Rákóczy úton összejöttem az én legjobb barátommal és beszélgettünk vele a legújabb regényekről. Ő legnagyobb örömmel találta B. Bende Mária: Kádár Kata lelke című elbeszélés kötetét. Én azonban azt mondtam, hogy nem ismeri ki magát a magyar elbeszélés irodalomban ha ezt állítja. Ezt ammiatt mondtam hogy egy kicsit boszankodjon. Az ő nagyszerű kedélyhangulatát azonban nem lehetett elrontani. Mikor már minden mondani valóinkat kibeszéltük a legnagyobb barátságban el válltunk.

Írjátok meg, milyen helyesírási, mondatszerkesztési, tárgyi stb. hibát találtok ebben a szövegben! 20 hiba felfedezése 1 pont, harminc 2 pont és harmincöt 3 pont.

Kicsiknek. (Az e rovatban közölt rejtvenyek megfejtését csak 12 éven aluliak küldhetik be.)

1.

szülött

 Beküldte az 550 cs. II. 3. órs.
1 pont.

2.

H	R
---	---

 1 pont.

3.

J	T	T	T	T	T	T
M	E	T	T	T	T	T

 1 pont.

4.

D	A	Á	M	R
I	L	A	G	G
I	Ó	D	G	Á
R	G	Á	R	R

 2 pont.

Ha a vízszintes sorokban levő betűket helyesen elrendezitek, vízszintesen is, függőlegesen is, ugyanazokat a szavakat kapjátok.

Mindkét rovat beküldési határideje: *január 12.*

Háromhatárhegyi cserkész repülőhangár felavatása.

Cserkész sikló- és vitorlázó repülőink három éven keresztül nagy és szép eredményeket értek el anélkül, hogy otthonuk lett volna. A Jamboreen minden ott levő cserkész tanuja volt azoknak a szép repüléseknek, melyeket vitorlázó cserkészeink a tábor felett végeztek és annak a két országos rekordnak (távolsági 84 km. 819 m, magassági 1840 m.), melyet Rotter Lajos cserkésztestvérünk a saját maga tervezte „Karakán“ nagy teljesítményű vitorlázó géppel elért.

A rendes munkának meg is lett az eredménye. Ugyanis a Jamboree tábor parancsnoksága megadta az anyagi fedezetet arra, hogy a Légügyi Hivatal által adományozott két fahangárból a Háromhatárhegyen, a BSE. menedékház mellett egy oly hangárt teremtsenek, melyben vitorlázó gépek beférhetnek.

1934 január 6-án, 11 órakor ünnepélyesen adja át a Magyar Cserkészszövetség Repülő albizottsága a hangárt rendeltetésének azzal, hogy most már még fokozottabb kitartással törekedjenek az eddigi eredményeket túlszárnyalni és ezzel a magyar cserkészmozgalomnak dicsőséget szerezni. Ugyanekkor tartják meg a „Karakán“ és Hol's der Teufel típusú vitorlázó gépek keresztelőjét és mindjárt be is mutatnak egypár repülést.

Reméljük, hogy repülő-testvéreink ezen nagy napján cserkészeink minél nagyobb számban meg fognak a Háromhatárhegyen megjelenni.

Kozlay Kálmán tanár úr Késmárkról annak a közlésére kér fel bennünket, hogy ezután csereképen csakis filmet fogadhat el éspedig 6×6-os, vagy 6×9-es méretekben és technikailag kifogástalan kivitelben, mindezt *dec. 20-ig* bezárólag. Viszonzásul ő is hajlandó filmjeit diapozitív, illetve másolatok készítése végett elküldeni. Egyszerű másolatokra tehát már nincs szüksége, de ha valaki így kívánja, úgy szívesen küld a filmek helyett 1—1 másolatot a saját felvételeiről díjtalanul. A filmek ajánlási portóját ő maga viseli. Közösleges levelek mostanában könnyen elvesznek.

Már megjelent!

Beszámoló a IV. Világjamboreeről

című a Táborparancsnokság hivatalos zárójelentése, mely részletesen beszámol a Jamboree előkészítéséről és lefolyásáról, sok adattal és grafikon-melléklettel. **Ára 80 f.**

A napokban jelenik meg:

A Jamboree Emlékalbum

dr. Radványi Kálmán szerkesztésében 250 fényképpel, Márton Lajos rajzaival. 4 nyelvű szöveggel visszatükrözi a Jamboree hangulatos életét. **Ára 5 P.**

Magyar cserkészek a Jamboreen

című könyvecskében — melyet *vitéz Faragó Ede* szerkesztett — megtalálunk mindent, ami a tábor lelkét jelentette, életét, berendezését érdekessé tette. **Ára 80 f.**

A fenti könyvek megrendelhetők és beszerezhetők az **Orsz. Gazdasági Hivatalban.**

Január végén jelenik meg:

A Csodaszarvas Jamboreeja

dr. Temesy Győző szerkesztésében és a 7. sz. Verbőczy-csapat kiadásában. A Táborparancsnokság 40 vezetője szólal meg ebben a könyvben 15 íven át. **Előfizetési ára 1.50 P,** csekken beküldhető az **Orsz. Gazdasági Hivatal** 46.310. csekkszámjára. **Boltí ára 2.50 P** lesz.

Külföldi cserkész-testvéreinknek

legszebb karácsonyi megemlékezés, de magunknak is maradandó emlék a Jamboree fotócsoport által készített mintegy 3000 fényképfelvételt felölelő fényképsorozat, melyből a legszebbek kiválasztása által a Jamboree-emlékeinket teljessé tehetjük.

A fényképek árai:

6,5×9 cm-es másolat	14 f	13×18 cm-re nagyítás	90 f
9×12 "	20 f	18×24 cm-es másolat	150 f
10×15 "	26 f	24×30 "	240 f
levelezőlap	26 f	27×87 cm-es másolat	320 f
lev.-lapra nagyítás	40 f	panoráma 30×40 cm	280 f
13×18 cm-es másolat	40 f	kis panoráma	150 f

Megrendelhetők a Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatalában (V., Nagy Sándor-u. 6.), ahol a fényképek is megtekinthetők.

A kerületknél egy kivonatos mintaalbum áll megtekintésre, mintegy 70 felvétellel.

**BIBÓ LAJOS
KANIZSAI KALAND**

30
fillér

A
MAGYAR
IFJÚSÁG
KÖNYVEI
17.

DIÁKÉLET

Hogyan lettem
bajnok.
A sí története.
Diákkémia.
Pályaválasztás.
Angol nyelviskola.
Rejtvények.
Testvértűzek.
Szerkesztői
üzenetek.

A MAGYAR IFJÚSÁG KÖNYVEI

**MEGTESSZÜK,
AMI TŐLÜNK TELIK,**

amikor fillérekért igazi irodal-
mat adunk az ifjúság kezébe.

**A MAGYAR
IFJÚSÁG KÖNYVEI**

eddig megjelent kötetei bizo-
nyítják azt, hogy

**JÓ MUNKÁT
VÉGEZTÜNK.**

A magyar ifjúság örömmel
fogadta sorozatunkat s mi
ezt azzal háláljuk meg, hogy
ebben az évben, a kitűnő tar-
talom megtartásával, **szébb
külsőben, jobb papíron, jobb nyom-
tatásban,**

havonta kétszer

jelenünk meg.

1934 január 1-i, 17. kötetünk:

BIBÓ LAJOS: KANIZSAI KALAND

című kitűnő, izgalmas regénye, mely a törökvilág idejében játszik.

1934 január 15-iki, 18. kötetünk:

TÁBORI PÁL: A SÁNTA DERVIS

című érdekes, új munkája, amely Vámbéryről, a híres utazóról és tudósról szól.

MINDEN KÖTETBEN GAZDAG ÉS VÁLTOZATOS „DIÁKÉLET” MELLÉKLET.

ÁRA KÖTETENKÉNT 30 FILLÉR. KAPHATÓ MINDEN KÖNYV- ÉS PAPIR-
KERESKEDÉSBEN.

A régi jó Ternóczky-cipő olcsóbb lett.

Tartósságát és vízmentességét sokezer cserkész dicséri.

Si-cipő	19.—
Si-cipő luxuskivitelben	25.50
Cserkészcipő két csattal, magasszárral, 35—39-es számok	18.50
40—43-as számok	22.—
44—46-os számok	23.50
Előírásos korcsolyacipők, 35—49-es számok	18.—
40—43-as számok	22.—
44—46-os számok	23.—

Vidéki rendeléseket pontosan teljesítünk.

TERNÓCZKY JÁNOS sportcipő üzeme,
Budapest, VIII., Fesztetics-utca 4. (Mosonyi-utca sarok.)
Telefon: 44-9-77.

Sítúra a bihari hegyekbe. A Magyar Turista Szövetség és a Magyar Cserkészsövetség közös utazási központja a Cserkészbolt Szövetkezet kebelében (V., Nagy Sándor-u. 6.), a „Románia” utazási irodával karöltve folytatólagos sítúrákat rendez *Biharfüredre*.

Biharfüred 1080 m magasán, túrasielésre és tanulásra alkalmas, kitűnő hóviszonyokkal rendelkező, széltől védett hely.

A szép menedékházban külön női és férfi hálótermek vannak, a villákban kályhafűtéses, a Belvedere-szállóban központi fűtéses, tiszta, levegős szobák vannak.

Az első túra indul *jan. 15.* 7.50 Bp. nypu., érkező Nagyváradra 14.43, tovább autóbusszal 15.20 Budapeasáig (76 km). Onnan szánkóval Biharfüredig (12 km). Elszállásolás 15-én vacsorával kezdődik napi háromszori étkezéssel és 24-én reggelivel végződik. Indulás vissza Nagyváradról *jan. 24.* 13.00 órakor, érkező Bpest *jan. 24.* 18.25-kor.

Részvételi díj: utazás gyors. III. oszt., autóbussz, szán, lakás menedékházban és teljes ellátás (napi háromszori étkezés) P 95. Ugyanez lakás a hotelben (2 személyes szobában) P 100. Vonat II. oszt. esetén P 8 felár.

Jelentkezési határidő *január 10.*

Kedvezményes vízumról az iroda gondoskodik (P 2).

Turista-, cserkész- és szövetségi igazolvánnyal rendelkezők 5 százalékos engedményben részesülnek.

TÁBORTŰZNÉL

A „Kerületi Hírek” rovatunk kiszervezett. — Éreztük, hogy nem egyseges és nincs benne élet; Ti is egyre kértétek: másképp, másképp csináljuk. Nohát, most legyen meg a kívánságtok. Nagy tábortűz körül ülünk mind, magyar cserkészek; senki sem hiányzik. S míg csendesen lobog, duruzsol a tűz, a Magyar Cserkész a hozzá beérkezett levelekre gondol és mesélni kezd. Elmeséli, hogy hogyan éltek, mit csináltak a magyar csapatok, magyar cserkésziük az elmúlt hetekben.

Óriási iramban tört rajtuk a karácsony. Félresöpört mindent, és a meleg sziv ünnepét egyedül mozgató úrrá tette heteken át az életünkben. Ez volt az oka annak is, hogy kevés beszámoló érkezett a négy világtáj felől: a fiúk most készítették elő, most éltek, csináltak azt, amiről majd a tábortűznél érdemes beszélni...

Az V. kerület novemberi tisztí gyűlése még ma is hullámokat ver, sokat beszélnek róla. Hatalmas, cserkészi vitagyűlés volt az a Jamboreeről; a vitát v. Faragó Ede, Csergő-Holyba István, Für István dr., Némethy Samu bácsi, Wenich Béla, Szentkirályi Zsigmond dr., Abraham Károly, Schreiber Ottó, v. Csaba László, Tóth Imre előadásai irányították. — Kedves, hangulatos teastély keretében vett búcsút a kerület John Berggreenről, akinek pompás eszperantó-tanfolyam rendezését köszönjük. A tanfolyam bezárása a 123. sz. Pálffy Dániel-csapat diadalát jelentette: a csapat ugyanis eredményes eszperantó levelezéséért a Szövetség vándorzászlaját kapta.

December hónap a déli végeken kemény munka, tanfolyamok ideje volt. Szegeden az iparostanonc-iskolában 6—8-án rendezték meg a cserkészapróvetzői tanfolyamot, 28 résztvevővel. Előadók: v. Máriaöldy Márton, v. Faragó Ede, Szaitz Elemér, Csergő-Holyba István, Bodrossy Erik, Szirbik Sándor voltak. Érdekel benneteket, hogy miről tárgyaltak? A kislíu lelke, környezetének hatása, vallásos, erkölcsi nevelése; — a kislíu egészségtaga; — az apródmozgalom pedagógiája; — apródkirándulás; — apródtábor szervezése; — apródevek korszakai; — fegyelem és fegyelmzés a kislíu közt; — mese, dal, játék pedagógiája; — 8—12 éves gyermekek testedzése. — Jó lett volna ott lenni, úgy-e? Rengeg szépet hallhattunk volna! A szegedi tanítók, a nem-cserkészek is, szép számmal ott voltak; nem szégyelltek, hogy eljőnnek tanulni a Cserkészhöz. Utána meleg barátsággal szövegtettek közös munkára. — Éljen!

Párhuzamosan kezdődött és most is folyik vasárnaponként Jachan Géza dr. vezetésével az őrsvezetői tanfolyam. Vezérszava: egyöntetű munka.

Még egy nagyon kedves hírt hozott Szegedről a posta. A kir. kath. tanítóknéznő csanata, az 555. sz. Csajághy Sándor-csapat újra megkezdte a cserkészmunkát. „A csapat élni és dolgozni akar, és már dolgozik is! — Irják. — Ottthon kaptunk! Van otthonunk. Hogy vágytunk utána kilenc éven át!... Mert éreztük, hogy ez a csapat összekötő kapcsa. Most együtt a csapat, vártuk a vezetőt. Jött is. Gaál Géza parancsnok úr...” Az otthonavatáson Becker Vendel dr. igazgató s az egész kerületi vezetőség ott volt; nem feles, ünnepi arccal, hanem közvetlen, meleg egvüttörüléssel. — A Magyar Cserkész szeretettel megszoritja a Csajághy-ak kezét és várja a leveleket és várja a kéthetenként megjelenő Csajághy-Híradót!

Két ünnepélyről is beszélnem kell. Az egyik Hajduhadházán, a 992. sz. „Hajdu” csapat beszámoló ünnepélye volt. Rendkívül kedves ajándékot kapott a csapat: L. János rendőrtörzsörmeister magára vállalta a csapat-zászló összes költségeit. Éljen! Derék, melegsívű ajándékozó! — A másik ünnepély a soproni 64-es Szent Arisztid csapat december 8-iki Prohászka-emlékünnepélye volt. Tartalmával messze kimagaslik az általános csapatünnepélyek közül; a cserkészek a Szent, a Nagy Ember s az Eszme előtt tisztelegtek. Az ünnepély fénypontja a pannonhalmi főapát úr gyönyörű beszéde volt. Nagyon megkapta az előkelő közönséget a csodálatos finomságokat kidolgozó 120 tagú szavalókörus. Itt megint más formában, de adott a cserkészet valami szépet és nagyot a társadalomnak. Elhamvadt a tűzünk, jöjéjszakát mondunk. A legközelebbi tábortűznél, a január 10-ig beérkező levelek alapján azt fogom elmesélni, hogyan töltötte a magyar cserkészet a kis Jézus születése napját.

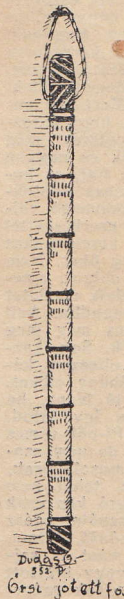
Őrsi jött-fa.

Az őrsi jött-fa elkészítése igen egyszerű. Vágunk egy 50—60 cm hosszú, 2—3 cm vastag pácát. Felosztjuk annyi részre, ahány őrsi tagunk van. Minden tagnak a helyén a hánscot lefejtjük. A két végét faragással díszíthetjük. A felső végén kifúrjuk és zsineget befüzve, felfüggesztjük. Használata a következő: Minden fiú választ magának egy részt és egy színt. Ha jöttetté végzett, feljegyzi és amikor bemeleg az otthonba, a fán is a színével megjegyzi. Amikor a fán az egyes részek beteltek, akkor újat készítünk és a régít pedig az őrsi, vagy a csapatmúzeumba elhelyezzük.

Őrsök között, vagy a fiúk között lehet versenyt csinálni, hogy melyik őrsnek, vagy fiúnak telik meg az őrsi jött-fája hamarabb. Így az őrsöket és a fiúkat a jöttettek elvégzésének fokozására buzdíthatjuk.

Dudás Ottó őrsv.

552. „Petneházy”, Szeged.

Dreher-Mauls a legjobb
csokoládé

Levelezzünk!

Kedves Fiúk!

Külföldi diáklevelezési irodák mintájára egy idő óta mi is megkérdezzük a hozzánk fordulóktól, milyen tárgykör érdeklí őket általában. A beérkező válaszokról, sajnos, nem vezettünk kimutatást. Hogy ezzel sokat mulasztottunk, azt a legutóbb Amerikából kapott jelentkezések átolvasásakor éreztük először. Az egyik fiú „érdeklődési kör” rovatában ugyanis ez áll: *Kultúr- és elektromérnöki tudományok, bélyegek. Továbbá érdeklődik piramisok és archeológia iránt.* Az illető, amint ezek után már sejtethetik, 13 éves kaliforniai diákfiú, *George Mansfield, Atascadero városból*, aki angolul akar veletek levelezni.

Ugyanekkor még a következő amerikai fiúk kérése futott be hozzánk:

Emil Simonic, 14 éves, *Portervilleből* (Kalifornia). Mechanika érdeklí, latinul is tanul.

Charles Lauritzen, 14 éves, *Richmond-ból* (Kalifornia). Cipőipar és bélyeggyűjtés érdeklí.

Mindnyáján angolul akarnak levelezni: pontos címük tőlünk megkapató.

Felhívjuk figyelmeteket *olasz és francia* diáklevelezésünkre, melyre *minden magyar középiskolai tanuló* jelentkezhetik, következő adatainak megjelölésével: név és pontos cím, mely iskola mely osztályába jár, hány éve tanulja a levelezés nyelvét, születési év, érdeklődési kör, szülők foglalkozása.

A MAGYAR CSERKÉSZ POSTÁJA

Boldog újszientdőt mindenkinek, aki meleg szívvel, szeretettel jön a Magyar Cserkész zászlója alá! Sok szép munkát végzünk együtt, sok szép élményünk lesz, míg kéz a kézben végigtörünk egy újabb erős esztendő! Régi barátok, jó pajtások, szívemre öleltek! Új előfizetők, meleg kéz-fogással avatlak barátaimmá! Előre, jó munkára!

K. Viktor, 930. Számról-számra hiába kereste az igazán cserkészies síremlék képét. Nem tudtuk közölni azért, mert a felvétel, bár éles, de nem elég plasztikus: az emlék nem emelkedik ki eléggé a háttérből, a matt papíron nem érvényesül, úgy, hogy kliszétetve egészen gyenge képet adna. Kár, mert nagyon kedves gondolat a természetből baráti kezekkel összehordott síremléke a cserkészpajtásnak. — **P. Sanyi**. Eppen jókor érdeklődöl. Egyik legközelebbi számunkban jön majd *Ulbrich Hugónak*, a Jamboree műszaki főnökének érdekes cikke, amely minden kérdésre megfelel. Türelem! — **H. Bandi és Göre**. Lehoztuk a táblázatot akkor, amikor kértétek. A cikk viszont szívdermesztően hosszú. Megengeditek, hogy kigyilkoljam mindazt, ami nem a lényeghez tartozik? Mert így nagyon sokáig kellene várniuk, míg annyi szabad helyünk lesz, hogy lehozhadjuk az egészet. — **Sz. B.** Most vettem észre, hogy a „Megtérés” még várja a választ. Érdekes, új utakon jár, lélektanul dolgozik és nagyon sokat ígér. Itt még érezni a kezdés bottladozását, de az nem baj, az hamar elmarad. Hibája pl., hogy elhúzza a cselekményt, mellékes pontoknál elidőzik hosszán; a beszélgetés itt-ott erőtetett (pl. a csavargó valómása). Viszont örülök, hogy nem a régi recept szerinti, a cserkészettel tértíteti meg a csavargót. Félttem tőle. Elteszem a novellát s kérek újakat is. — **B. János** 24. Jókat írsz, Jancsi, de nem jól írod meg őket. Nem eléggé kerekedek az írásaid. Belekeversz egy csomó olyan dolgot, amelynek nem fontosak, másutt meg, ahol az ember élvezni valamelyik részletet és szeretné bővebben kapni, hirtelen röviden elintézed. Önmagadban kell jobban átglyúrnod egy-egy témát, mielőtt leírod, mert nincs még meg az a gyakorlatod, hogy kapásból rögtön tudd megírni. — **Pk.** Sok igazság van benne, de fájó a mód, ahogyan megmondod. Ezt elteszem későbbi időre, amikor már irtál róluk kedves, meleghangú néhány cikket, mert akkor már elbírák könnyebben a kárpálást is. Nem jó lenne, ha itt-ott írunk róluk és akkor is dögönyözzük őket. Te is így látod, úgy-e? — **B. Bandi**. Ezek nem olyan jók, Bandikám. Bi-Pi-ből rémes karrikatúrát csináltál. A humoros rajz mosolyogtató legyen, de nem szabad megaláznia, vagy bántania. Ezek a karrikatúrák nem mosolygósak, hanem torzak és unintelligens, közönséges arcot mutatnak, tehát nem jók. Az őrsi sarok jó; ez jönni fog. Várom a többit. A síugró kép csak groteszk, de nincs benne humor; ezt cikk végén tudjuk használni egész kicsiben; önállóan, mint kép, nem elég humoros. A nyilazónál, látom, párhuzamot futottatok Tomival. Próbálj ilven technikával mást is rajzolni. Legjobb a vonalas rajz; az árnyékolás satirozással, vagy hígított tus-festéssel (ez azonban már drágább). Az új esztendőben sok szépet várok tőled. Ölellek!

MINDEN CSERKÉSZ

SCHMOLL-PASTÁ-T

HASZNÁL.

MAGYAR GYÁRTMÁNY!

Az olasz diáklevelezési központ az idén nagyszerűen felkarolta a velünk való olasz nyelvű levelezést: már eddig közel 100 levelezési kérésünket intézte el.

A francia iroda is minden kérésünket el tudja az idén intézni s ugyanez változatlanul áll amúgyis népszerű és ismert finn és német diáklevelezésünkre.

Miután külföldről csak jó hírt közölhetünk újév napján, várjuk jelentkezésiteket, remélve, hogy a külföldi barátokhoz vezető újonnan megnyitott utakon sok magyar levelező fog elindulni.

Címünk: Levelezési akció, Budapest V., Nagy Sándor-u. 6. Hivatalos óránk: szombat d. u. 4—6-ig.

Üzenetek külföldi levelezőknek.

K. D. 3. Kérésedet még annakidején közöltük a német központtal s reméljük, hogy sikerül elintézni. — **B. Z. Aszód.** Min-tával nem szolgálhatunk. Minél egyénibb leveled, annál értéke-sebb s érdekesebb. — **F. M. 553.** Kérésedet Németországba utal-tuk, ahonnan közvetlenül kapsz címet. — **K. I. Nagykanizsa.** Németül tudó amerikai levelezőt nem ígérhetünk. Finnt azonban szerzünk, ha rovatunkban közölt személyi adataidat beküldöd. — **F. L. 555.** Ugy bélyegsegélyünk, mint fordítási irodánk évek óta megszűnt. Olasz levelezőt szívesen szerzünk, ha majd meg-tanultál valamennyire olaszul. — **F. K. Pápa.** Finnországból szerzünk levelezőt számokra. A többi fiú is tudassa velünk mai rovatunkban kért adatait. Csak így kaphatnak levelezőket. — **921.** Németül tudó levelezőket csak Ausztriából, Svájc-ból és esetleg a skandináv államokból tudunk szerezni számotokra. Ez azonban lassan megy, türelmeteket kérjük. — **N. I. 223.** Osztrák levelezőt szerzünk. — **T. I. Eger.** Svájcba átirtnak érdekedben. — **F. E. 47.** Kérésedet Németországba továbbítottuk.

Atányi István.

Csapatok, Csapatvezetők!

A sokat kért és sokat keresett
cserkészszíndarab-sorozat
első példányai megjelentek!

**A „MAGYAR CSERKÉSZ
SZÍNDARABJAI”**

közül eddig megjelent:

1. sz. **Dr. Borka G.:**

RÁDIÓEBÉD.

2. sz. **Erezbrucker A.:**

**ERDŐ MELLETT
NEM JÓ LAKNI.**

3. sz. **Radványi K.:**

BOOZ MEZEJÉN.

4. sz. **Dr. Borka G.:**

A NADRÁG.

5. sz. **Almásy László:**

S. O. S.

6. sz. **Dr. Borka G.:**

GÖRE GÁBOR

(a tsörkész előadásán.)

Sajtó alatt még több kiváló cserkészíró színdarabja.

A fenti színdarabok ára füzetenként 20 fillér.

Az előadási jogot 10 példány megvásárlásával lehet megszerezni. — Kisebbség megrendeléseket bélyegben is ki lehet egyenlíteni. — A portó a rendelőt terheli.

1.

2.

3.

4.

6.

5.

Egy sítúra története. 1. Reggel jöttünk fel gyönyörű fenyveseken át. 2. A menedékház fehér hegy-óriásoktól övezve. 3. A hágóban már letűzött sítálpak vártak. 4. Ovatosan haladtunk át a lavinamezón. 5. Werner barátunk nem egy merész ugrást produkált a napsütötte havas lejtőkön. 6. Jólesett nyugodt tanyánkból visszapillantani napi útunkra.

(Kunfalvi felv.)

Boldog magyar új esztendőt

és az új esztendőben

a CSERKÉSZBOLT-ból

pompás, szabályos cserkészfelszerelést

---

kívánunk minden cserkésztestvérünknek

BUDAPEST, V., NAGY SÁNDOR-U. 6.

FIÓKÜZLET: SOPRON, HÁROMHÁZ-TÉR 2.